

(SRI H. SIDDAVEERAPPA.)
regard to the Speaker in page 14 it has
been held :

“ The Press must know that no
suggestion of partiality, however
remote it may be, against the
Chair will be tolerated. The
Speaker must guard and maintain
his reputation. . . . ”

It is further said :

“ He should not allow insinua-
tions to pass unnoticed. ”

We hold you, in the seat you occupy,
with the highest respect, we hold you
in great honour. It is not right on the
part of a Press to—may I use the
word—abuse the privilege and then
begin to attack either members of this
House or the Chair.

I have brought this to your notice
for such consideration as you deem fit.

Mr. SPEAKER.—Yes, it will be
taken up to-morrow.

BUDGET FOR 1955-56—GENERAL DISCUSSION

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾಧವಾಚಾರ್ (ಭದ್ರಾವತಿ). —
ಸ್ವಾಮಿ, ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು 1955-56 ನೆಯ
ಸಾಲಿನ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ಆಂದಾಜನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ
ಅನುಮತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸ್ವಾಗ
ತಿಸಲು ಬಹಳ ಹರ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ,
ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಿಧವಾದ
ವಿಳಿಗೆಯೂ ಆಗಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅನೇಕ ಉಪ
ಯುಕ್ತ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ.
ಖೋತಾ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ಎಂಬ ಟೀಕೆ ಬರಬಹುದಾದರೂ
ಅದನ್ನು ರೆಕ್ಕೆನೆದೆ ಎಲ್ಲ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ
ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಲು ಈ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿ
ದ್ದಾರೆ. ಯಾರಿಗೂ ಈ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ಗಾಬರಿ ಅಥವಾ
ಅನುಮಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ,
ಅಂಥ ವಿಶೇಷವಾದ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜನರ
ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವಂತೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿಲ್ಲ.
ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಜೀವನದಮಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ,
ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಇನ್ನೂ
ಅನೇಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾ
ಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು
ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಶಕ್ತಿಯಿರುವವರೆ ಮೇಲೆ
ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಇಂಥ ಯಾವ
ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಕೈಹಾಕದೆ, ಕಾಫಿ ಮುಂತಾದ ಬೆಳೆಗಳ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾ
ರೆಯೇ ಎನಾ ಇನ್ನಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಶ್ಲಾಘನೀಯ
ವಾದುದು. ನಾವು ಈ ಹೊತ್ತು ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟಿಕ್

ಪ್ಯಾರ್ಸ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಧೈಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಚನೆ
ಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪುನಃ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ,
ಇದನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅನೇಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು
ನರ್ಕಾರದಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್
ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವರೀತಿ ಪ್ರಜೆ ತಾಯಿಗಳಿಗ
ದಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಬದ್ಧ ಕಾಲದಿಂದ ಅವನು ಮನೋದ ಕಡೆ
ಹೋಗುವವರೆಗೂ ನರ್ಕಾರ ಅವನ ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮ
ವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಹಾಕುವು
ದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಜನತೆಯ
ಅಪಶೃಂಗಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪುರೈಸಿಕೊಂಡು
ಬರಬೇಕಾದರೆ ಹಣಬೇಕು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾದುದು ಪವಿತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯ.
ಅದುದರಿಂದ ನರ್ಕಾರ ಒಂದೆರಡು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ
ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಟೀಕಿಸುವುದು ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದು
ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚ
ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪೂರೈಕೆಗೆ 14.55 ಕೋಟಿ
ರೂಪಾಯಿ ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚವಾಗಬೇಕಾ
ಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಈ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದ
ಮೇಲೆ 4-09 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊರತೆ ಬಂದಿತೆಂದರೆ
ಇದೇನೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ದೇಶ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದು
ವಾಗ ಖೋತಾ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ಆಗಲೇಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಗುರಿ
ಸಾಧನೆಯಾಗುವವರೆಗೆ ಹೀಗಿರುತ್ತದೆ; ಅಮೇಲೆ
ನರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಇದಕ್ಕೆ
ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ
ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು
ಕಾಲವಿಲ್ಲದೆಯಿರುವುದರಿಂದ, ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ
ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನೂ ನಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಪ್ಪ
ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ವಿದ್ಯಾ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ
ಒಂದು ಪವಿತ್ರ ದಿನದಂದು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.
ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ತುಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದು
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಮೂರು
ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಕೊರತೆ ಕೇಳಿ ಬರು
ತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಜಾಗೃತ ಪರಿಹರಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ರೂರೂ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಆಗಿ
ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳು ಶೋಷ
ನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಭದ್ರಾವತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ
ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸಾವಿರಾರು ಜನರು
ಪಾಸವಾಗಿರುವ ಆನವೇರಿ ಮೊದಲಾದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ
ಕೆಲವು ಒಂದೆರಡು ಬಾವಿಗಳಿವೆ. ಆ ನೀರು ಉಪ್ಪು
ನೀರಾದ್ದರಿಂದ ನದಿಯ ನೀರನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗು
ತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ನದಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಕಟ್ಟಿಸದಿದ್ದರೆ
ಬಹಳ ಅನಾಹುತವಾಗುತ್ತದೆ, ಈಗಾಗಲೇ ಆಗು
ತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ರೂರೂ ಡೆವಲಪ್‌
ಫಂಡ್‌ ನಿಂದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕು.

ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ
ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬಹುದು. ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸ
ಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬಹುದು, ಯಾವುದು ಅಗತ್ಯ ಯಾವುದು
ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು
ನಮ್ಮ ನರ್ಕಾರದವರು ಕೇಂದ್ರ ನರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವು
ದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಈ ಸಭೆಯ ನಡವಳಿಕೆ
ಸೇರಿ ಚರ್ಚೆಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದರೆ
ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಎರಡ
ನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮರೆನಾಡಿಗೆ
ವಿಶೇಷ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದರ

ಪ್ರಗತಿಯಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಗತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಕಬ್ಬಿಣ, ಕಾಗದ, ಸಿಮೆಂಟ್, ವಿದ್ಯುತ್ಕೃತಿ, ಬತ್ತ, ಕಾಫಿ, ಏಲಕ್ಕಿ ಈ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಮರೇನಾಡು ಒಬ್ಬ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಟಂಬರ್ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಂದ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಸಂಪತ್ತುಗಳು ಮರೇನಾಡು ಗರ್ಭದಲ್ಲಿವೆ. ಮಾನವ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಅಲ್ಲಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂಥ ಸಂಪದ್ಯುಕ್ತವಾದ ಮರೇನಾಡನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಬೇಕು. ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಚಿವರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಸಚಿವರು ಮರೇನಾಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಸಂಘಟಿತ ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಂದುವರಿದು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಘಾಟ್ ರಸ್ತೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕು. ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬೇಕು. ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ಹೊಸ ರೈಲು ಮಾರ್ಗ ಹಾಕುತ್ತಾರೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮರೇನಾಡಿನ ಭಾಗವನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಕರ್ನಾಟಕ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರೈಲ್ವೆ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ, ಇದನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಲೆಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಗೃಹವಸತಿ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶ ವ್ಯತಿಷ್ಠ ಪಡೆದಿರುವ ದೇಶವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ನಾರ್-ಗೆಜೆಟ್ಡ್ ನೌಕರರಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡಲು ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಈ ನೌಕರರಿಗೆ ಗೃಹವಸತಿ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರಕುವಂತಾಗಲೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಭಿಕ್ಷುಕರ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವೇನೊದಗಿಸಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆಯು ದೃಷ್ಟಿ ಇದೆ. ಯಾವ ರಾಷ್ಟ್ರವೇ ಆಗಲಿ ಅದು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಾದ ನಾಯಕರನ್ನೂ, ಪಂಡಿತರನ್ನೂ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಲದು. ಅಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿ ಮನುಷ್ಯನೂ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ವಿದೇಶೀಯರು ಬಂದರೂ ಕೂಡ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹೀಗೆ ಇದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಸರ್ಕಾರದ ತೀವ್ರಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅನೇಕ ಪೌರಸಭೆಗಳು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸಬಹುದು. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ ಅವರ ಸಲಹೆಯಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅದು ಅಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಖಾಸಗೀ ಜನರೇ ಅನಾಥಾಲಯಗಳೆಂದು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ನಾವು ಸಮತಾವಾದ ತತ್ವದಮೇಲೆ ಸಮಾಜವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ,

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾದ ಭಿಕ್ಷುಕರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವರು ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೇನೂ ಇದನ್ನು ಕಾನೂನುಮಾಡಿ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಕಾನೂನಿದೆ, ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರು ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ವೃತ್ತಿ ಅಥವಾ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ಅವರು ಗೌರವಯುತವಾದ ಬಾಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ, ದೇಹಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಭಿಕ್ಷುಕರ ಪರಿಹಾರ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶೇಷ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದರೂ ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸಮಾಜದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಮಾಜದ ಮೂಲಭೂತವಿಷಯವಾದುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಮಾದರಿ ದೇಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಅನೇಕ ಮನೂವೆಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ದೃಷ್ಟಿ ಇದೆ, ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ರೈತರಿಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಹೀಗಾಗಬೇಕಾದರೆ, ರೈತ ಭೂಮಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅವನಿಗಿರುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ನಿಜವಾಗಿ ರೈತ ಭೂಮಿ ಎಲ್ಲದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಶ್ರಾನ್ಯನುಭೋಗರು ಪಚೇಲರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೊಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ತಾಲ್ಲೂಕು ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದು ಸರ್ವೆಮಾಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದಾಖಲೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರ ಉದ್ದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ಜಮೀನಲ್ಲದ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಜಮೀನು ಹಂಚುವುದಕ್ಕನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ ಏರ್ಪಾಡಿನಂತೆ ಭೂಮಿ ದೊರೆತರೂ ಸಾಗುವಳಿ ಚೀಟಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಾಗುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ವೇಯರು ಬಂದು ಅಳತೆಮಾಡಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸಾಗುವುದಾದರೆ unauthorised cultivation ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಯಾವ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರೈತನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯಲ್ಲದೆ ಅವನಿಗೆ ದೊರಕುವಂತೆ ಸರಿಯಾದ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಶಾಸನಗಳ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಉದ್ದೇಶದಂತೆ ಪ್ರತಿ ರೈತನಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ದೊರಕುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಕೆಲವಿವೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅರಿತು ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾಧವಾಚಾರ್.)

ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಬರುವಾಗ ಒಂದು ಸಂಘಟಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಒತ್ತಾಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವುದುಂಟು. ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಹಕ್ಕು—ಸಂಘ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಪತ್ರಿಕಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ—ಇವುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ.

1-30 P.M.

ಅಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಂದಾಗ ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ವಾದಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಪುರ್ವಜ್ಞೆಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಪರಸ್ಪರ ಕಲೆತು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರಿಗಿರುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಸಲಹೆ ಪಡೆದು ಹೃದಯ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಧೈಯ ಧೋರಣೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ನೊಂದ ಜನರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವುಂಟು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನಾವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ನನ್ನೆ ಕೂಡ ಶಾಸನಸಭಾ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಅಹ್ವಾನಿಸಿ ನಿಲ್ಲು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟೆರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶ ಎಷ್ಟು ಇದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಇಂತಹ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತವರ್ಗದವರಿಗೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಬರುವಾಗ ಹಕ್ಕು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಕಲೆತು ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಲೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಒಂದು ವ್ಯಪ್ತಿಯಿಂದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ದುಡಿಯತಕ್ಕಂಥ ಜನರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ತಾನಾಗಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲ್ಲದೇ ಹೋದಾಗ ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಪ್ರಯತ್ನ ಕೇವಲ ಅರ್ಧಮನಸ್ಸಿನ ಮೃದು ಹೃದಯದ ಪ್ರಯತ್ನವಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ನ್ಯಾಯ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ನ್ಯಾಯ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿರುವವರು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲಿ, ಆಡಳಿತವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿನ ಕಲ್ಪನೆ ತುಂಬಾ ಇದೆಯೆಂದು ತೋರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಅನೇಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಭದ್ರಾವತಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ gratuity ಪ್ರಶಸ್ತಿ, attendance bonus ಮುಂತಾದ ಬೋನಸ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ತೃಪ್ತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಚಿರಸ್ಮರಣೀಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸರಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಯಿತೆಂದು ಕೂತುಕೊಳ್ಳಕೂಡದು. ಸಂಸ್ಥಾನದ ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದಿನಕೂಲಿ 10 ಅಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಬೇರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳೊಡನೆ ಹೋಲಿಕೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಕಡಮೆಯೆಂದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಖಾಸಗೀ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಬಹಳವಾಗಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಒಂದು ಕಡೆ ಮಾಲೀಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ನಾವು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ಮಾಲೀಕರು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಎಷ್ಟೋ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು violate ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ತಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದೇನೆಂದರೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತ್ರಿಪಕ್ಷ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಆಂದರೆ, ಕಾರ್ಮಿಕರು, ಮಾಲೀಕರು, ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಪರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಸೇರಿ ಆಯಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭದ್ರಾವತಿಯಲ್ಲಿ Industrial truceನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪನವರು ತಂದು ಭದ್ರಾವತಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ತಂದರೋ ಅದೇ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಇಡೀ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರವೆಂದು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಮುಂದೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ವಿಚಾರಗಳು ಎದ್ದು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗಬಹುದು. ಇದು ಕಾರ್ಮಿಕರ ವಿಚಾರವಲ್ಲ ನಿಜವಿಲ್ಲ ಸಂಪರ್ಕವಿರುವವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮಾಲೀಕರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಒಂದು ತ್ರಿಪಕ್ಷ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಕರೆದು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನೂ, ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೋರ್ಟಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೋರ್ಟಿನವರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಪಕ್ಷವಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಒಕರಿಂಗವಾಗಿ ಬರೆದು ವಾದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅವರು ಬೇರೆ, ಅವರ ಹಕ್ಕಿಗೋಸ್ಕರ ಹೋರಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವವೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾಲಿ ಇದೆ, ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಚಾರ ವಹಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾರ್ಮಿಕರು ಕೇವಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ದುಡಿಯುವಂಥ ಕಾಲ ಹೋಯಿತು. ಅವರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಸಮಪಾಲಾಗಾರರಾಗಲು ತಕ್ಕ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ನಮ್ಮ ಸಮಪಾಲನ ಗೆಳೆಯರಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕು. ಅವರ ಏಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಜನರ ಏಳಿಗೆ ಎಂದು ಅವರೂ ತಿಳಿಯುವಂತಾಗಬೇಕು. ಇಂತಹ ವಿಚಾರಲಹರಿಗಳನ್ನು ಸಚಿವರು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಪ್ರವಾಸ ಬಂದಾಗ ಬೀರಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಸತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಒಂದು ತ್ರಿಪಕ್ಷ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಎಂದು ಸರಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಧಾರಣೆವಾಗಿಗಳು ಇಳಿಯುತ್ತಿವೆಯೆಂದು ಕೆಲವರು ಕಳವಳ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳಬೇರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಂಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಪೂರೈಸಲ್ಪಟ್ಟಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ನಿಜವಾಗಿ ಸುಭಿಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು ಕಮ್ಮಿಮಾಡಿ cash crops ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಭದ್ರಾವತಿಯ

ಹತ್ತಿರ ನೂರಾರು ಎಕರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಬೆಳೆದು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಿಗರೇಟ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ನಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ 1-2-3 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ತರೀಕೆರೆ ಮತ್ತು ಭದ್ರಾವತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ನಾಲೆ ಕೆಲಸಗಳು ಪೂರ್ಣವಾದ ನಂತರ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ತಜ್ಞರೂ ಬಲ್ಲವರೂ ಆಗಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ಸೇರಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಂಡುಹಿಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಭದ್ರಾ ನಾಲಾ ಬಹಳ ವಿಶೇಷವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ನಡೆಯುವ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ. ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳೂ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ನಮಗೆ ದೊಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಅನೇಕ ಸಲ ಕೆಲಸದಲ್ಲಾರೆ. ಜಾಸ್ತಿ materials ಬಾರದಿದ್ದರೆ 200-300 ಜನ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ನಮ್ಮನೆ ಅವರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವೃಥಾ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. 15-20 ದಿವಸಗಳು blasting materials ಬರುವುದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಒಂದು contract ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನುಗಳು ಒದಗದೆ ಕೆಲಸ ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಾರರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವಂತೆ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇನೋ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು 10-15 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರದೇಶವೂ ಇದೆ. ಪ್ಲಾನು ಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ನಿಯೋಜಿತ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಕೆಲಸಗಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ. ಹೊನ್ನೇಮರಡು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ರೈತರಲ್ಲಿ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕಳವಳ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಹೊನ್ನೇಮರಡು ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಮುಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. Electricity ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂಥ ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ. ಹೊನ್ನೇಮರಡು project ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ 50,000 ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಜಮೀನು ಮುಳುಗಡೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ರೈತರಲ್ಲಿ ಕಳವಳವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ಖಚಿತವಾದ ಉತ್ತರ ಒದಗಿಸಿ ಕಳವಳ ಉಂಟಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಇಷ್ಟು ಎಕರೆಗಳು ಮುಳುಗಡೆಯಾಗುತ್ತವೆ, ಹಾಗೆ ಜಮೀನು ಮುಳುಗಡೆಯಾದ ಜನಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಡಮಾಡದೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಜನಗಳಿಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಿರೇ ಬಾನ್ಸರ್ ಕಟ್ಟಿ ಮುಗಿದು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಜನಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ ಮಂಜಪ್ಪ (ರವಿನ್ಯಾ ಮತ್ತು ಮರಾ ಮತ್ತು ಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಕೆಲವರ ಜಮೀನು acquire ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಮಾಧವಾಚಾರ್ಯ.—ಸರ್ಕಾರದವರು ನ್ಯಾಯವಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಏನೇನು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೋ ಎಂದು ಅವರು ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಜನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವಾಗ ಹತ್ತಾರು ಜನಗಳಿಗೆ ಕೊಂದರೆ ಆದರೆ ಪರವಾ ಇಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಭದ್ರಾ ನಾಲಾ ಕೆಳಗಡೆ ಏಳು ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಬಾಗಾಯಿತು ಜಮೀನು ಇದೆ. ಹೊನ್ನೇಮರಡು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಮುಳುಗಡೆ ಆಗುವ ರೈತರಿಗೆ ಭದ್ರಾ ವತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಜಮೀನು ಕೊಡಲು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ. ಆಗ ಈ ಹೊನ್ನೇಮರಡು ಯೋಜನೆಗೆ ಯಾರು ವಿರೋಧವನ್ನು ನೋಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರೂ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜನ್ನು ಬಹಳ ಹತ್ತೊಮ್ಮೆ ವರ್ಷವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ತೆರಿಗೆ ಕೂಡ ಯಾವುದನ್ನೂ ಹಾಕದೆ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಮುಂದಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆರ್ಥಿಕ ನಜೀವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR (T.-Narsipur).—Mr. Speaker, I rise to place before this House my observations on the Budget Estimates for the year 1955-56. I have read in newspapers and I have also heard from many speakers that deficit financing is good. May I submit, Sir, that there is a lot of difference between deficit financing and deficit budgeting? Deficit financing is adopted by a Government that has the power to print currency. It is for the purpose of checking inflation. So, I could understand deficit financing when it is resorted to by a Central Government. What we have today here in Mysore State is deficit budgeting. Nowhere in the world is deficit budgeting accepted. . .

Sri A. BHEEMAPPA NAIK (Molakal-muru).—Is Bengal a Central Government? Has the Hon'ble Member seen deficit budget there this time?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—My friend, Sri Bheemappa Naik will immediately agree when I say just because there is a revenue deficit in some other province you are not justified to have it in Mysore.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—But you have said that where currency is printed, there alone deficit budgeting is resorted to.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Mr. Bheemappa Naik at once may observe,

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

as I said, that deficit financing is different from deficit budgeting. What Bengal has done is not deficit financing, but it is deficit budgeting. A deficit budget represents an excess of expenditure over revenue. So, it relates to the revenue income. A State must always live within its income and not in excess of it. The Hon'ble the Finance Minister has also accepted that. He has also stated that deficit is there and it is a very big deficit. He has also made reference about such deficits in the previous years. I am going to speak on that also subsequently. So, in financing, deficit budgeting is not generally accepted to be representative of financial stability. Sir, the Hon'ble the Finance Minister has stated that the deficit budget or the deficit of four crores of rupees would be met partly by loans and partly by the cash balance. I submit, Sir, this procedure is highly suicidal. I say that because the moment you spend Rs. 2.11 crores of loan amount towards meeting the expenditure of a revenue account, you are doing it without creating a corresponding asset. The moment you incur the loan, you have a liability and the moment you have a liability you must create a productive asset and the moment you are spending that loan amount to gap up the revenue deficit, that means you are eating away the capital. Secondly, taking away the cash balance may be a different thing. You have the cash and you can spend it; I have no objection. But it automatically services to reduce your assets over liabilities. If you please see the financial memorandum, you will at once feel that the excess of assets over liabilities two years ago was in the neighbourhood of 10 crores. The Government of Mysore had built up assets to the tune of 90 crores and the assets two years ago were 10 crores in excess of liability. But in 1955-56, the same statement shows that the margin is reduced to 4 crores and next year, if you continue this deficit budgeting, you may not have assets to cover liabilities. That is why I said it is highly suicidal to reduce your assets in that way.

Sri K. HANUMANTHAIYA (Chief Minister).—Suicide whether high or low is the same.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—It is true. The Chief Minister has stated that this arrangement is a temporary arrangement. So, how does he propose to meet the deficit permanently. The only method is by taxation. classify the revenue of the State under four categories: (1) State Revenue, (2) Income from other sources of the State, (3) Central share of taxation, that is, the State's share of centrally levied taxes and (4) the Centre's aid. Now this is the accepted classification in all Part 'A' States in India and I have classified for purposes of comparison, taking Mysore into consideration. So the State Revenue is the most important you derive Re. 0-5-0 out of every rupee of revenue shown in the Budget. Under the second category, that is, the revenue from other sources of the State,—that includes, of course, industries,—industries contribute a large portion of money to that revenue. According to the new system of accountancy, the incomings of the industry is brought under this head. It does not represent any profits of the industry; it represents only the incomings of that department, that is, the sale proceeds of all the industrial concerns managed by the Government. The revenue from this source comes to Re. 0-7-6 and the share of centrally levied taxes, for example, the Estate Duty, the Central Excise Duty and various other taxes which the Centre have levied, constitute Re. 0-0-2 in every rupee of revenue and the Centre's aid of about 3.91 crores forms 3 annas 4 pies in every rupee. So, we are depending on the Centre to the extent of 25 per cent of our revenue. Our tax as revenue contributes only $\frac{1}{4}$ of the total revenue. Similarly, on the expenditure side, I have calculated. I want to place it before this House. I have already told you how every rupee is obtained by the State and I want to show how every rupee is spent by the State.

We have several categories of expenditure—development expenditure, civil works, civil administration, etc. So, these are the heads under which we

have to classify for purposes of comparison with other Part A States in India. Sir, every rupee that is being spent by the State of Mysore is spent as follows :

Direct demand on revenue Re. 0-1-0 in the rupee; on debt service Re. 0-1-6; Civil Administration Re. 0-9-5 and Civil Works Re. 0-1-2; Development expenses Re. 0-2-11. These development expenditures are brought under volume 2, and generally taken into account under the Five-Year Programme. So, we are spending on these works Re. 0-2-11 out of every rupee that is being spent by the State of Mysore.

Sir, I can definitely say that what is being spent by Mysore on development works is far smaller than what is being done in other States.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Your classification is confusing and wrong.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I would like to place my classification in your hands and you can verify and you will come to know that my classification is absolutely correct.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Civil works do not come under development.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—If you permit me, Sir, I will pass on the particular statement which I have prepared with respect to other States in India. I expected a question.

Mr. SPEAKER.—Please give your statement.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Thank you very much.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I was just trying to explain how other States are spending more than Mysore State, according to the classification I have adopted; of course, I have placed the book in the hands of the Hon'ble the Finance Minister, and I will be too glad if I am corrected.

Sir, I will proceed first with the development expenditure. The departments that come under development are: Agriculture, Medical, Education and such other heads, the details of which are contained in that note. I have also taken those heads of expenditure in Mysore State.

Sri D. DEVARAJ URS (Hunsur).—On a point of information, Sir. What is the percentage in the rupee, out of the

ordinary revenue of the State, that is spent on the Five-Year Plan?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I told you, it is Re. 0-2-11. I will further make it clear, Sir. The amount of money that is spent on development works as brought under volume 2 is Rs. 5 crores. The total amount of money that is being spent by Mysore is Rs. 27 crores. That works out to Re. 0-2-11 in the rupee.

Sri D. DEVARAJ URS.—So, you admit that money is spent out of the ordinary revenues of the State over the Five-Year Plan?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Who denied it?

Sri D. DEVARAJ URS.—The Leader of the Opposition denied yesterday.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I am speaking for myself. On a question of policy, I support him.

Under the Development expenditure, Bombay spends Re. 0-6-6 in every rupee; Madras spends Re. 0-7-10 in every rupee; West Bengal spends Re. 0-5-9 in every rupee and Mysore spends Re. 0-2-11. I have received a copy of Budget very recently from the Government of West Bengal just two days back and I have taken figures for classification from the Budget Estimates. They have supplied us a pamphlet wherein they have stated that in every rupee of their revenue, they expect to spend Re. 0-5-9. I have drawn these things taking the pamphlet into consideration and I place that pamphlet before this House so that every member can have an opportunity of going through the same. I wish our Government also follow the same principle.

Sri Kadidal MANJAPPA (Minister for Revenue and Public Works).—May I take it from the Hon'ble Member that whatever expenditure we incur in accordance with volume 1, is not developmental expenditure.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I do not know. The Government of Mysore have supplied us three volumes. Volume 1 is Budget Estimates; volume 2 relates to Development Schemes and the 3rd one is Budget Memorandum. What is contained in volume 2 is Development Expenditure as indicated by the Hon'ble

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)
the Chief Minister in his financial speech. He has said that they are spending 5.5 crores on development schemes. I can understand the point of the Minister. In Mysore it is classified differently.

An HON'BLE MEMBER.—It makes a lot of difference. Not to the extent of 7 annas in a rupee.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Quite true, Sir. I will come to the Debt Service.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—The amount spent on Education, does the Hon'ble Member consider this as developmental expenditure or what?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Development under any classification, I said. I am placing before the Hon'ble Members a comparative statement of other Part "A" States. It is according the classification that is being adopted in other States. You may agree or not. There is absolutely no charge against anybody. It is a question of fact. I have only drawn the comparative statement, that is all. There is absolutely nothing wrong and nobody need take it as an offence or anything.

Mr. SPEAKER.—You cannot elicit answers by putting questions to him. He cannot give answer to all the questions put. It will take half an hour to do so.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—It will be very difficult for us to answer if we do not get the figures from him. Later on let him not say that we are misquoting the figures. I just wanted to know whether in calculating Re. 0-2-11, he has taken the developmental activities of the Public Works Department and Education? Does this Re. 0-2-11 represent all those developmental activities?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Let him reply to my speech. I will be in a position to further verify and reply. I am coming to Debt Services. Out of every rupee that is spent by Mysore, we are spending Re. 0-1-6 in a rupee towards Debt Service. The Debt Service represents payment of interest and payment of certain contribution for the avoidance of debt. Sir, in Bombay this Debt Service constitutes

only 6 pies in a rupee; in Madras, they get more from Government investments than what they have to pay on their loan account; in West Bengal they are paying only 2 pies in the rupee and in Mysore we are paying Re. 0-1-6 in every rupee towards the Debt Service. This, appears to me, Sir, to be very heavy.

2 P.M.

Sir, in the year 1946-47 the Government had a debt of Rs. 11 crores and today by the end of 1955-56 the debt position is estimated at Rs. 50 crores. In 1954-55 it is Rs. 37.48 crores. It is true that we have built up assets also correspondingly; if not 'correspondingly,' we have at any rate increased the assets. My point is, we have spent most of the money on unproductive concerns and therefore there is no appreciable rise in interest receipts, or the results of such investment are not reflected on the revenue side. Therefore, we are not getting as much as we should by investment and our productive capacity is limited.

So far as interest is concerned, in 1946-47 the Government of Mysore used to pay Rs. 68 lakhs towards interest charges on loans borrowed and today by 1955-56 the Hon'ble the Finance Minister has said that under the debt service, the Government of Mysore have to pay 2.5 crores. It is a very heavy burden. We have also advanced money to various concerns and the position is this. In the year 1946-47, loans and advances made by the State Government were of the order of Rs. 64 lakhs only and the interest that the Government of Mysore used to receive then was of the order—I have already said about it. Subsequent to 1946-47, the Government of Mysore no doubt have pursued a very good policy in issuing loans to local bodies and other concerns. I am not blaming the Government of Mysore for that; I have already congratulated them. But what I blame them for is their indifference towards the collection of interest. They have not collected it. They have simply ignored it. The statement reflects it. By 1955-56

'Loans and Advances' by State Government stand at 7.44 crores according to the assets and liabilities statement. That means, to the extent of Rs. 7½ crores the Government of Mysore have to get it from local bodies and other individuals. This amount of 7½ crores is issued out of the borrowed funds. Towards the payment of interest on the borrowed funds, they have to pay to the extent of 2.54 crores out of the general fund but, have the Government of Mysore, in keeping up the policy of encouraging local bodies by issuing loans and other things also been vigilant to collect the interest and other things they have to get from these institutions? I will just read it. In 1950-51 the interest receipt to the Government of Mysore was of the order of Rs. 2.46 lakhs and by 55-56 when the 'loans' stand at Rs. 7½ crores, they anticipate a revenue of Rs. 5.25 lakhs. I submit that we are not getting all the interest that we ought to get from those persons to whom loans have been advanced. It is a liability on us and therefore I urge upon the Government to take immediate action to see that the recoveries are properly effected.

Just now I spoke about the position of interest and I will now come to debt position. As I have already said, we had a debt of Rs. 11.13 crores in 46-47 and it has come up to Rs. 37.48 crores in 54-55. I am not alarmed. The debt has been incurred for the purpose of 'expenditure on outlay outside the revenue account'. It has created assets. I don't object to that, but what I object to is that the sinking fund has not been built up commensurate with the responsibility of the Government to repay the loan. The sinking fund stands at about Rs. 7 crores. By 1958 the State will have to repay a debt of nearly 6.4 crores. Almost the entire sinking fund will be wiped out, but I have noticed in the Finance Minister's speech that he has made a provision of 2.5 crores or something like that towards the payment of 1955 loan. That means, he does not touch the sinking fund investment; to that extent it is safe. The repayment of loan due in 1955 is made by appro-

priating the cash balance. That means, the asset is reduced to that extent. My point is: whatever assets you had in excess of the liability, is reduced to the extent of 2.55 crores or 2.6 crores, whatever may be the amount that you have made available for the repayment of the loan. For the forthcoming year it may be all right; But my point is, by 1963 the Government of Mysore will be liable to repay a public loan of Rs. 12 crores. Are the Government in a position to build up the sinking fund for repayment of loans to the extent of Rs. 12 crores by 1963?

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Why do you doubt?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I will tell you why. The provision that you have made this year amounts to Rs. 60 lakhs towards the appropriation of debt. If that rate is kept up between 1963 and to-day, it may be possible to build up 6 crores. I am doubtful whether you can keep it up. My point is that the State should make increased contribution towards the building up of the sinking fund so that they may be in a position to repay the debt when it becomes due. That is all the object. I have nothing more to say so far as that point is concerned. I have already said about the non-admissibility of the reduction of assets over liabilities. I have also made it clear that in the previous year the excess of assets over liabilities was of the order of 8.42 crores and in 55-56 it is estimated to remain at 4.56 crores. In the coming year if there is a deficit and that deficit is met out of the loan amount once again that loan amount will not create an asset and your excess of assets over liabilities will be negligible; but, that will be most unsafe so far as the financial stability of the State is concerned.

I will come to the next point—the claim of the Hon'ble the Finance Minister and those who spoke about the gapping of the revenue deficit in previous years. I was really surprised to hear that. This is an interesting reading. In 52-53, the revenue estimate was of the order of Rs. 20 crores and the revenue

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.) expenditure Rs. 21.03 crores, estimating a deficit of one crore. That was the deficit in 52-53.

Sri Kadidal MANJAPPA.—It resulted in surplus.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—That is the claim I am going to challenge. That claim is possible only at the sacrifice of the well-being of the people.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ಉಳಿಸಿದರೂ ಕಷ್ಟ; ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೂ ಕಷ್ಟ. ಇದೊಂದೇ ವಾದ!

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್.—ನಾಲ್ಕು ಅನುಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಖರ್ಚನ್ನು ಕಡೆಸುವುದಾದರೆ ಇದೊಂದು ಉಳಿತಾಯವೇ! ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕು ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕಡೆಸುವುದಾದರೆ ಅದೊಂದು ಉಳಿತಾಯವೇ! ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದೊಂದು ಉಳಿತಾಯ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆಯೇ?

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Please show me whether reduction has been effected on the accounts that you mention.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Absolutely correct. I have come prepared for that.

In 52-53, as I have said, for an estimated revenue of 20 crores, the actual realisation is 18.79 crores. So the gap was not filled by increased revenue. There is a fall in revenue. That is one point. There are two methods of bridging the deficit; one by increasing your revenues; (2) by cutting the expenditure. One of the two things must happen. Anyway in 52-53 there has not been an increase in revenue according to the actuals furnished in the budget. For an anticipated revenue of Rs. 20 crores, the receipt amounts to 18.79 crores. There is a fall in revenue. But for an estimated expenditure of Rs. 21 crores, the actuals amounts to 18.03 crores. That means, you have spent 3 crores less than what you had estimated and you have got 1.4 crores less than what you had anticipated as revenue and yet you say 'surplus'.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—What do you call it then?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I say that the Government did never spend what they intended to do that year; they allowed the things to pass on so that the expenditure might be cut and the expenditure might not be incurred

in that year. That is the only way by which you have converted it into a surplus. There is a curtailed expenditure to the tune of Rs. 3 crores. If there is a deficit of one crore as anticipated in the budget and a cut of 3 crores, naturally there should be a surplus of 2 crores. If that is to be accepted, there must have been a surplus of 2 crores, because the cut in expenditure is 3 crores. Surplus is limited to 75 lakhs because of fall in revenue. Therefore, I don't admit it. He wanted to know under what head this cut has been effected.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—It is not a cut.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Shall I say 'short fall in expenditure'?

Sri K. HANUMANTHAIYA.—You know it is not a new question. In the Budget Memorandum of that year we have explained why that amount was not spent.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I thank the Finance Minister for that clarification. Because he has made mention of that in his speech, I was tempted to go into the accounts of that year. He said in the Budget Memorandum for 1954-55 that explanations are forthcoming. In the explanation it is said as follows:

Education.—There is a short fall of expenditure to the tune of 20.9 lakhs. What does it mean? Does it not mean that the number of schools proposed were not opened and that the amount of money invested on buildings were not spent or that you did not appoint as many teachers as you proposed. Net result: There has been a short fall of expenditure in the year 1953-54 to the tune of Rs. 20 lakhs. That is all my claim. (2) Medical: 9.8 lakhs. I leave it to the Hon'ble Members to infer whether it relates to non-starting of hospitals or non-supply of medicines, non-appointment of doctors or non-provision of buildings for hospitals—I do not know anything about that.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—You should have investigated that also.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I have got it also, but I don't make use of it as the time at my disposal is very short.

Thirdly, under Civil Works, 76 lakhs of rupees have been saved in 1953-54. In the year 1953-54 there is a short-fall of 77 lakhs in expenditure. What does it mean? Why should you tell that you are spending five crores when you are spending only four crores?

Sri Kadidal MANJAPPA.—Even that has been explained, Sir.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I am not denying it for a moment.

Next is 'Public Health'. In Public Health there has been a saving of 12.37 lakhs in 1953-54. Under 'Agriculture,' of all items, there is a saving of 13.99 lakhs. Under 'Industries and Supplies,' there is a short-fall of 143.22 lakhs. It is no doubt explained that it is not drawn by the Industries Department. It was because there were no sales. At the outset, I said that this system of bringing under the Budget the gross expenditure of industrial concerns is absolutely erroneous. The pro-forma which is adopted does not give a correct picture. That is my trouble.

Mr. Bheemappa Naik was asking me as how much was cut under capital expenditure. The cut is of the order of 10.96 lakhs in 1953-54. It is very small. Similarly I have built up cases against the claim of surplus budgets in other years also.

These figures that I have quoted refer to 1952-53. If I have said that these figures relate to 1953-54, I am wrong. They relate to 1952-53 because in that year, they have claimed a surplus.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—The deficit has been covered.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—That is a statement of fact.

Sir, in 1953-54 similarly for a deficit of 1.57 crores, the Government said that they have been able to reduce that deficit to a mere 11 lakhs. How? The same argument holds good. As I have already said, either you must have registered an increase in revenue or there should be a short-fall in expenditure. Once again, I will say that there has been a lower income in 1953-54. It is to the tune of 20 or 23 lakhs only. In 1953-54, the budgeted revenue was 20.72 crores but the

actuals make up to 20.32 crores. So there is a fall of 40 lakhs of revenue. That is not a big fall. I must congratulate the Government because they have budgeted so accurately as to have only a fall of 40 lakhs out of a budget of 20 crores. So far as expenditure is concerned, it was estimated at 22.2 crores. But actually they have spent 20.34 crores. They have spent lesser than that anticipated. Therefore the deficit of 1.57 crores has been brought up to a deficit of a small amount like 11 lakhs. Because of the fall in expenditure, they have done.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—Because of the saving in unnecessary expenditure.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I can understand Mr. Bheemappa Naik. It is also quite probable. But I have not been able to locate that point. So far as these figures are concerned, the savings in expenditure as stated by Mr. Bheemappa Naik is not reflected in the statement of salaries paid to the employees of the State. The salaries paid to the employees have risen from 2.86 crores in 1946-47 to nine crores in 1953-54.

Sir, out of this fall in expenditure to the tune of two crores in 1953-54, the heads under which this fall has been registered are firstly irrigation works (9.89 lakhs) . . . .

Sri H. M. CHANNABASAPPA (Periyapatna).—May I correct the Hon'ble Member with regard to his statement of the expenditure on salaries? In 1946-47, he said that it was 2.68 crores. But this 2.86 crores is exclusive of the high price allowances of 1.56 crores. . . .

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—There was no question of a high price allowance then. That was the total expenditure on establishment.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—For the information of the Hon'ble Member, I may say that the high price allowance was to the tune of 156 lakhs exclusive of the expenditure of 2.86 crores shown under establishment.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I will verify. I do not accept but I will verify the same.

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

Sir, the short-fall in expenditure is under the following heads:—

	<i>In lakhs.</i>
Irrigation about	... 9.89
Education	... 34
Medical	... 6.61
Public Health	... 13.75
Agriculture	... 8.59
Industries and Supplies	115.33

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—One Hundred and fifteen lakhs is not a short-fall. That much is not spent.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Shall I say to that extent the Industries and Commerce Department did not make use of that amount? There is a reduction to that extent.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—That does not in any way make us lose or gain. The amount which could have been used for industries is there.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—They did not use it because they did not produce more.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member can reply during his speech.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Sir, I know why so much of money has not been spent. I won't say it because it will not help me much in my argument. The Hon'ble the Finance Minister has given the information. I have got it here, but I do not want to state it.

Coming now to the budgeted items of the Budget, *i.e.*, the total revenue and the total expenditure of the State, I may straightaway say that the normal revenue of the State is not 22.96 crores. As I have already said, it is composed of so many heads. The actual revenue is only 7.25 crores and there is a great deal to improve. The Finance Minister should have said: "I am taxing to the tune of five crores." Regarding the expenditure of 21 crores, I do not think that the Government of Mysore will be in a position to reduce that expenditure. The development expenditure will not end there. Because, under development, we have started hospitals, educational institutions, constructed new roads, etc. All these things involve recurring expenditure. To that extent the State expenditure

will increase and the deficit will be augmented. I want to know how the Finance Minister would fill up this ever increasing deficit. Closing a deficit by means of appropriating funds from borrowed amount is bad. It does not correspond to any accepted principles. The Finance Minister could have said: "The expenditure is 21 crores; normally the revenue is 12 crores; therefore we have a deficit of nine crores; out of this, we get from the Centre 4 crores and odd as share of taxes, etc., and we have to provide five crores of extra money; so to that extent, I am going to tax you." He could have said that.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—And you would have agreed?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Certainly not. But why do you say. . .

Mr. SPEAKER.—You have already taken 40 minutes. I want you to conclude.

Sri B. NARAYANASWAMY.—What is your conclusion?

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—May I request the Hon'ble Speaker to give me at least 15 minutes within which time I will be able to conclude. I will touch two to three subjects and close.

Mr. SPEAKER.—Yes.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Sir, there is another most important thing so far as the Government's investments are concerned. Sir, so far as these investments are concerned—investment in joint stock companies—the Government should not remain contented by simply subscribing something towards the share capital of these joint stock companies. They must take active interest in their working. They must see whether these institutions are working at all or profitably. I tell you that the people of Mysore State will be made to pay for the negligence—I won't use the word negligence—for the inefficient method of the working of these joint stock companies. In 1946-47, the Government of Mysore had invested 55 lakhs of rupees in the share capital of joint stock companies. They have, no doubt, subscribed to a large number of companies as a progressive measure and to develop industries. Today Government money that is invested in

the shape of share capital in the joint stock companies is of the order of 1.55 crores. My point is this. This amount of 1.55 crores of rupees share capital is invested by the Government, out of borrowed funds. I do not think that the share capital has been paid out of revenue funds. It has been given out of the loans borrowed by the State. So far as the loans borrowed by the State are concerned, the consolidated fund is liable for interest and 2.55 crores of rupees should be paid as interest towards the loans. But are we receiving in the shape of dividends at least enough of money to cover interest charges? 1.55 crores is the investment made. Do we receive from these concerns at least as much as what we have to pay as interest towards this capital? It represents about six lakhs of rupees. I tell you, we don't.

2-30 P.M.

Sir, there are 30 concerns to which the Government have extended their assistance. Out of these 30 concerns, seven concerns have not declared any dividends either for this year or the previous year and the amount of money that is invested in these concerns comes to Rs. 38.18 lakhs. I may tell you which those concerns are if the Hon'ble Members are anxious to know, but the time at my disposal is too short and the Hon'ble Speaker has already pulled me up once. Sir, seven other concerns have no doubt had their general body meetings but they had no money to declare dividends; in those concerns, the Government have invested Rs. 80.42 lakhs. In the first category it represents Rs. 38 lakhs; in the second category it is Rs. 80 lakhs. No doubt in this category, the major portion of it belongs to Hindustan Aircraft. I don't say that Hindustan Aircraft is not paying; it is a national asset; I do not object to it. But the position is this: sixteen concerns have declared dividends for this year; the amount of money invested in these 16 concerns amount to Rs. 34 lakhs. My point is that the Government should see that these concerns work efficiently and profitably. Otherwise, the Government should at least locate

where the trouble is and pull them up, because, a time may come when you may lose the entire Rs. 1.57 crores of share capital. The Government should therefore look into this matter.

The next point I want to say is about the annexure in the memorandum in respect of the Demand, Collection and Balance of the Revenue Assessment of the State. In 1946-47 and prior to that, the Revenue Department used to record 86 per cent collections. But according to this annexure, we see that the percentage of revenue collection is reduced to 57 per cent and one crore of rupees of land revenue assessment will be due to us at the end of the year. I believe there must be a mistake. I may tell you the financial year so far as accounts are concerned, is to the end of March, that is, 1st of April and the Revenue collection year extends to June. Why should not the Government then recognise that thing and then give us a figure to correspond to the revenue year? Why should not the Government at least look to it? There may be a mistake. Apart from that, as it reads, the percentage has fallen. That is my complaint and it is for the Treasury Bench to give the reason. The point is it must be corrected. As regards contribution and water rate as pointed out in the annexure, I believe that those figures may not be absolutely correct. I do not know. But in an answer to a question, the Hon'ble the Revenue Minister said last year that contribution arrears in Mandya District amount to Rs. 90 lakhs but in the annexure it is shown as Rs. 24 lakhs. It may be that he may have collected all that. Then, certainly, I will congratulate him. More than anything else, about water rate, it is an annual feature and every person gives it for the water used. Why should not the Government collect it? Why should there be overdue to the extent of Rs. 40 lakhs? Contribution is a different thing. Water rate is certainly different from contribution. The Government should therefore see that such arrears are not allowed to accrue.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—Even that water rate balance is very old arrears.

Mr. SPEAKER.—The Government will reply.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Sir, I have noticed in the Budget new provisions, and perhaps several Hon'ble Members of this Hon'ble House have also noticed them. Two lakhs of rupees have been provided for the construction of two quarters for the Hon'ble Ministers in Kumara Krupa when we have a deficit budget. Then, for Vidhan Soudha, a separate head has been created and Rs. 55 lakhs have been provided. But I have one objection. Last year, when I raised this issue, the Hon'ble the Finance Minister said that the estimate would not go beyond Rs. 50 lakhs. From the figures that the Hon'ble the Finance Minister has given us, there has been an outlay of nearly Rs. 41 lakhs and further allotment of Rs. 55 lakhs has been made in 1955-56. When I said it would cost a crore of rupees, the Hon'ble the Finance Minister said that it is an exaggeration. Now it is a fact. The estimate might even go up to Rs. 2 crores; but I don't estimate in that way; it may go up to more than Rs. 1 crore or Rs. 1.25 crores.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—But you are prepared to give Rs. 2 crores.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Any-way, you have started it. We don't want to lose money. There is already an outlay of Rs. 41 lakhs; at least I want to get the benefit out of that. Rs. 55 lakhs will be given to you, certainly, but why don't you say that this building will cost so much? Is there a sanctioned estimate till today? Last year, I raised this issue; you were pleased to say that administrative sanction or technical sanction has been given. I want to know how much does it cost. Why should not the Government be definite?

Sri B. NARAYANASWAMY (Mysore City South).—Rs. 1½ crores.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I will be too glad to take that when you will be the Minister.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—I will tell you.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Why did you not say that? I only drew your attention to the answers given last year.

For Samskrithi Prachar you have provided Rs. 4 lakhs, and in addition you have provided for some thing more elsewhere. But instead of that if you had made allotment under one head, it would have come to Rs. 7 lakhs. You have cleverly manoeuvred it: for publication of Kannada literature, special books and Kannada Encyclopaedia you have allotted Rs. 3 lakhs under another heading; but that forms part of Samskriti Prachar. Publication of special literature comes under Samskrithi Prachar and so he could have as well provided for that under that head of 'Samskrithi Prachara'. So, I just drew the attention of the House to what has been provided in the Budget.

There is another new Head, namely, 'Social Welfare Board', under which Rs. 1,40,000 have been provided. No provision has been made in previous years and a new provision has been made this year. I want to know the activities of the Social Welfare Board. The provision for that is contained on page 97, Volume I.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That is an all-India organisation.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I see a Committee has been constituted for that. With these remarks, I come to a close, in view of the very little time. I submit, Sir, that budgeting must be confined to the revenues of the State, deficit budgeting is never helpful and it lands us in trouble, perpetual trouble and no Government can ever carry on the administration of Mysore State if such deficit budgeting is resorted to so far as revenue budget is concerned; in capital budget, you can borrow any amount and spend any amount, but while spending it, do it on productive schemes and when you do it, plan them efficiently so that they may give opportunities to the people and the posterity to live well.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಆಯವ್ಯಯದ ತಃಖ್ತೆಯ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಲು ಎದರು ಪಾರ್ಷ್ವ ಮುಖಂಡರಿಂದ ನಡೆದು ಅವರ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅಯ್ಯಂಗಾರರಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಈಗ ನಿಂತಿದೆ. ಆಯವ್ಯಯದ ತಃಖ್ತೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೆ ದೇಶದಲ್ಲೆ ಗಾಬರಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರವರು ಹೇಳಿದರು. ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹೊಲಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅಂದರೆ: ಒಬ್ಬ

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 30 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಬರುತ್ತದೆ, 32 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 2 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಆಗ ಆತನ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ decree ಮಾಡಿಸಿ attach ಮಾಡಿದರೆ ಅವನ ಗತಿ ಏನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಿರಿಯರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ದೇಶದ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರವರು ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದು ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಆಗಿತ್ತು. ಬಂದ ಆದಾಯವನ್ನು ಆಡಳಿತ ಗಾರರಿಗೆ ಹಂಚಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಬಂದ ಆದಾಯ ಹೀಗೆ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಬಹಳ ಗಾಬರಿ ಇತ್ತು. ಈಗ ಇರುವುದು ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಅಲ್ಲ. ಸುಖೀರಾಜ್ಯ. ಒಂದು ರಾಜ್ಯ ಸುಖೀರಾಜ್ಯವಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಆದಾಯವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಮೊದಲನೆ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಜನತೆಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಸುಖಸಾಧನೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದ ಆಯವ್ಯಯದ ತಃಖ್ತೆಯಿಂದ ಆದಾಯವನ್ನೇ ನೋಡಬಾರದು. ಹಿಂದೆ food shortage ಆದಾಗ ಪಹಣಿ ಲೆಖ್ತು ನೋಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ದೇಶದ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ, ದೇಶದ ಜನತೆಯ ಆದಾಯ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ, ಈಗ ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಜನತೆಯ ಸಂಪಾದನಾಶಕ್ತಿ, ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸುಖೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮರೆಯಬಾರದು. ಸಂಧಾರಣವಾದ ಆದಾಯದಿಂದ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಾರ್ಯಗಳು ಅಂದರೆ ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆ ಕುಂಟೆಗಳು, ಕಾಲುವೆಗಳು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ಇತರ ಜನಾಧರಣೀಯವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಜಾಸ್ತಿ ಖರ್ಚಾದರೆ ಅದನ್ನು ಬೋಲತಾ ಎಂದು ಹೇಳಬಾರದು. ಮನುಷ್ಯನ ಸಂಪತ್ತೂ ಶಕ್ತಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿದಹಾಗೆ ದೇಶದ ಒಟ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ, ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಆತನಿಂದ ಪುನಃ ಆದಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೇಶದ ಏಕಮುಖ ಆದಾಯವನ್ನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ನ, ಬಟ್ಟೆ, ಸರಳ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅನ್ನ, ಸಿಕ್ಕು ವಂತೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ದೇಶದ ಸುಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯೋಣ. ಮತ್ತು ನಿನದಿವನ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮರವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಒಂದು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಬರಿ ಅದರ ಆಯವ್ಯಯದ ತಃಖ್ತೆಯಿಂದ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿನಿಂದ ಧರ್ಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹೊತ್ತು ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು

ಧರ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಭಾರತ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಸಂಘಟಿತ ಸರ್ಕಾರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಆಗ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರಿನವರು ಮೈಸೂರಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಪ್ಪು ಈಜಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಈಗ ಅದು ಒಂದು ಕೊಳವಾಗಿಲ್ಲ; ದೊಡ್ಡ ಸಮುದ್ರವಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆದಾಯ ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೇಂದ್ರವಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಆದಾಯ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಷ್ಟುಗಳು, ಮೈಸೂರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಆದಾಯದಾಯಕವಾದುವು, ಮತ್ತು ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ವಿನಃ, ಅವರು ಎತ್ತಿಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಧರ್ಮವೆಂದು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಗ್ರಾಂಟುಗಳು ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇಂದ್ರದ ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಅವು ಎಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವಾಗ ಲಕ್ಷ್ಯವಳ್ಳಿ ಭದ್ರಾ reservoir ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರ ಮಕ್ಕಳೋ ಮರಿಮಕ್ಕಳೋ ನೋಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಇವೊತ್ತು ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಆದಾಯ ದಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು, ಅಥವಾ savings ನಿಂದಲೇ ಇದು ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ಸ್ಕೂಲು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಅಸ್ತತ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕಾಕಿ ಯಾವವಿಧವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆದಾಯ ಏನು ಇತ್ತು ಅದರಿಂದ ಟ್ಯುಟಾ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಳ್ಳಿ ನಮ್ಮ ಮರಿಮಕ್ಕಳಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ 7 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಯಾದರೂ ಅದನ್ನು ಅತಿ ಜಾಗೃತ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವಂತಾಯಿತು, ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಉಳುಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಇವೊತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ electricity ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಿವನಸಮುದ್ರ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಕೋಲಾರ ಗೋಲ್ಡ್ ಫೀಲ್ಡ್, ಈ ಜಾಗಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎದ್ದುಚ್ಚುತ್ತಿ ದೀಪವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಯೂ ಕಾಣದೆ ಇರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊಸ ಆಡಳಿತ ಬಂದಮೇಲೆ ಹೊಸ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಜೋಗಿನಲ್ಲಿ hydro-electric schemeನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ರೈತನ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ.

ಅದರಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಈ ಸಾರಿ ಬಂದಿವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಎದ್ದುಚ್ಚುತ್ತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಎಷ್ಟೋ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಈ ಅನುಕೂಲ ಈಗಾಗಲೇ ದೊರೆತಿವೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ರೈತನ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಖವನ್ನೇ ಸಾಧನೆ ಯಾಗಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ! ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಕಡೆ ಎದ್ದು

(ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.)

ಚೈಕ್ರಿ ಸರಬರಾಜು ಸಾಲದು, ಸಾಲದು ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಬರುತ್ತಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಾಗ ಕೋಟಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದಮೇಲೆ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿನಿಮಯವಾಗುವ ವರೆಗೂ ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆತಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀ ಇಮಾಂರವರು ಹೇಳಿದರು, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಟಿ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಕೇವಲ 70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ, 90 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಡ್ಡಿಯ ರೂಪವಾಗಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀವಲ್ಲಾ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅವರು ಬಹುಶಃ 24 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸರ್ವಚಾರ್ಜ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಟಿಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬಡ್ಡಿಯ 25ನೆಯ ಫುಟವನ್ನು ಅವರು ದಯವಿಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರೆ 95 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಮ್ಯಾನೇಜರನ್ನಾ ಸೇರಿಸುವರು ಹೇಳಿದ್ದು, ಇಮಾಂರವರಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಇಮಾಂರವರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಅದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಸರ್ವಚಾರ್ಜ್‌ನಿಂದ ಬರುವುದನ್ನು ಮರೆತರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ನಾವು ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಟರ್ಬೈನ್‌ಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಾಕಿ ಲೈಟ್‌ಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಎಳೆದು, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಟಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದಾಯ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ನೆನಪಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಯಾವ ದರದಂತೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ? ಹೊರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಕಡೆಗೆ ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಯೂನಿಟಿಗೆ 8 ಆಣೆ ವಿದಿಸಿದರೂ ನಮ್ಮ ಆದಾಯ 94 ಲಕ್ಷವಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು 188 ಲಕ್ಷವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅನೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಯೂನಿಟಿಗೆ ಮೂರು ಕಾಸಿನಂತೆ ನಾವು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ! ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಎಷ್ಟು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ಕೂಲಿ ದೊರೆಯುವಂತಾಗಿದೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಡವೇ? ಇವೆಲ್ಲಾ ದೇಶದ ಆದಾಯವಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆಯೇ ಆಹಾರದ ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಯೂನಿಟಿಗೆ ಆರು ಕಾಸಿನಂತೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ! ನಾವು ಮಾರುತ್ತಿರುವ ದರಕ್ಕೂ ಇತರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳವರು ಮಾರುತ್ತಿರುವ ದರಕ್ಕೂ ಇರತಕ್ಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಗಮನಿಸಬೇಡವೇ? ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರ ವ್ಯಾಪಾರಗಾರನಂತೆ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಅರ್ಧಾಣಿ ಲಾಭ ತೆಗೆಯದೆ ಹೊರದೇಶದ ಅಥವಾ ಮೇಲೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್‌ರವರು ಹೇಳಿದರು, ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಳದವರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಅರಣಿಗಳಿಗಾಗಿ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ ಏಳು ಆಣೆ—ಎಂಟು ಆಣೆಯಷ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎರಡು ಆಣೆ

ಹನ್ನೊಂದು ಕಾಸುಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಎಂದು. ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದರೋ ತಿಳಿಯದು. ಏಕೆಂದರೆ ವಿದ್ಯುಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದು developmental activity ಯಲ್ಲವೇ? ವಿದ್ಯುಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಒಟ್ಟು 20 ಕೋಟಿ ಆದಾಯವಿಲ್ಲ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದರೆ ಅದೊಂದು ಮೂರಾಣೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್.—ಅದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟು ಖರ್ಚಿರುವುದು 27 ಕೋಟಿ; ಆದರೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ಎಂದರೆ 17 ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ಆಯಿತು.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—27 ಕೋಟಿಯೇ ಆಗಲಿ, 22 ಕೋಟಿಯೇ ಆಗಲಿ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನೀವು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ Irrigation Worksಗಳಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನೂ ಕೂಡ ನೀವು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ಯಾವುವು ನಡೆದಿವೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ವಿದ್ಯುಭ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು. ವ್ಯಾಪಾರಿಯಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ನಮ್ಮಿಂದ ವಿದ್ಯುಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದಿರುವವರು ಒಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ 10,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳೋಣವೇ? ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಶುವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಸಾವಿರಾರು ಸಾಯುವ ದನಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ರೈತನ ದನಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ರೋಗ ಮುಂತಾದುವುಗಳು ಬರುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ರೈತನನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅದೇ ಆದಾಯವಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡದೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ 10,000 ದನಗಳನ್ನು ಸಾಯಿಗೊಳಿಸಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕಾದ ನಷ್ಟವೆಷ್ಟು? ಹೀಗೆ ಲುಕ್ಕಾನಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿ ಆ ಲುಕ್ಕಾನನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಉಪಯೋಗವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಇಂಥಾದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ ನೋಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಬರೀ ಬೋಲಾ ಬಡ್ಡಿಯು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೇ? ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ Normal Expenditure ಮೊಬಲಗು Normal Income ಮೊಬಲಗಿಗೆ ಖಾರಿರಕೊಡದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಆ ತತ್ತ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ. ಆದರೆ ಈಗ ನಾವಿರುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ. ಇನ್ನು 5 ವರ್ಷ, 6 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕಾಲ. ದೇಶವನ್ನು ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲ; ದೇಶದ ಅರ್ಥಿಕೋನ್ಮತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಕಾಲವಿದು. ಇದೊಂದು ಅಸಾಧಾರಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಅದೀ ಭಾರತವೇ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮುನ್ನಾಗಿ ದಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇದಾದಮೇಲೆ Normal Incomeಗೆ ಸರಿಮನಾಗಿ Normal Expenditure ಮಾಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆಗಲೂ ಕೂಡಹೋಗಿ ವೇಳೆ ಏಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬರಬಹುದು. ಕೇಂದ್ರದವರು ಯಾವುದಾದರೂ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಿ ನಾವು Rs. 50,000 ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ನೀವು Rs. 50,000 ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ನಾವು Normal Expenditure ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಾಲವಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವ

ಶ್ಯಕ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, Normal Expenditure ನಿಂತ ಬಾಸ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬರುವ 50,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳೋಣವೇ? ಅಂಥ ಆಶಾದಾಯಕವಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ, ಅದರಿಂದ ಜನತೆ ಉದ್ವಾಗ್ನಿಗುತ್ತದೆಂದು ನಮಗೆ ದೃಢಪಟ್ಟರೆ ಸಾಲಪಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬರ್ಚುಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನಾವಿರುವುದು ಒಂದು ಅಸಾಧಾರಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾನು ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇಂಥ ಅಸಾಧಾರಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶವನ್ನು ನಾವು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವಾಗ ತಾವು ಹೇಳಿದಿರಿ, 'ನಮ್ಮ ಆದಾಯ 5-6 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಇರುವಾಗ ನಾವು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆದಳಿತ ವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು; ಈಗ 20-30 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ, ಆದಳಿತಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟೇಕೆ ಬರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು' ಎಂದು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಬರ್ಚುಮಾಡುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಆದಳಿತ ಭದ್ರತೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದಾ ನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ 2½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಪಡೆವಿತ್ತು, ಈಗೀಕೆ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿದ ರೆಂದು ಹೇಳಿ ಆಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಬಂದೇ ಸಮನೆಂದು ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ? ನಾವು ಬರ್ಚುಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿಯುಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದರೆ, ಅಥವಾ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿಸಬಹುದೋ ಏನೋ. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ದೈವತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದವೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ತಪ್ಪುಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಅದರೂ ಆ ತಪ್ಪುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇಸಾರಿ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತವೆಯೆಂದು ಒಂದು ಔಪದಿ ಗುಳಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸರಿ ಮಾಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ತಾವೇನೋ ಹೇಳಿದಿರಿ unproductive works ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಪಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸ್ವಾಕ್ ಕಂಪೆನಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಸ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನೇಕ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಹೊರಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾರೂ ತಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು 1/10 ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ಹತ್ತ ರಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಭಾಗ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಕಂಪೆನಿಗಳವರು ಮುಂದೆ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ, ಅವರು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಒಂದು ಕಡೆ ನಿರಾದೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸರಿಹಾರ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದುಕಡೆ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಡುವ ನೀತಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದೇ

ನೀತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಈಗ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಹಿಂದೆ 60-70 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಈಗ 1-1½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈಗಿರುವ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸ್ವಾಕ್ ಕಂಪೆನಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯಗಳು ನಡೆಯದಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು Industries Board ಎಂದು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅವಕ್ಕೆ ಹಣ ಸಹಾಯವೇ ಅಲ್ಲ, ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಿಟ ಸಹಾಯ ಮುಂತಾಗಿ ಯಾವ ಸಹಾಯ ಬೇಕೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸಿ ಅವು ಹೆಚ್ಚು ರಾಧದಾಯಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಅವು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ, ಅಂಥ ಕಂಪೆನಿಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಾಗೆಯೇ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ 3-4 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಶ್ರಮಿಸಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿದರು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತೆರವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದುವು. ಕೆಲವರು ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಪೈಕಿ ನಾನು ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದೆ. ಆದರೆ, ಈಡೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆರು ವರ್ಷ ಪ್ರಮುಖ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಿರಬೇಕೆಂದಿದ್ದು ದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳನ್ನೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಅದು ಈಗಿನ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣಪದ್ಧತಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೇನೋ ಈಗಲೂ ಅದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಈಗಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಸಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವನ್ನು ತರಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೇ. ಅದರೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ 3 ಭಾಗವನ್ನು ನಾವು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, 1 ಭಾಗವನ್ನು ನೀವು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ನಾವು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದು ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ 8 ಕೋಟಿ ಹೊಣಿಗೆ 4 ಕೋಟಿಗಳಿಗೂ ಇಳಿಯಬಹುದು ಅಥವಾ 4 ಕೋಟಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಅಸೆಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕಂಥ ಅಸೆಟ್‌ಗಳೂ ಇವೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಸೆಟ್‌ಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದಕಾರಣ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸಹ ನಾವು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಈಗ ನಾವು ಒಂಥು ಕೆರೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸ್ಕೂಲನ್ನಾಗಲಿ ರಿಪೇರಿ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಈ ಸಂಬಂಧವಾದ ಇತರ ಯಾವ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಭಾರವನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಉಪಯೋಗಕರವಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಬುಗಳೂ ಕೂಡ ಅಸೆಟ್‌ಗಳೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹಾಕಿರತಕ್ಕಂಥ ಹಣವೂ ಸಹ ಒಂದು ಅಸೆಟ್. ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೂಡ ತಾವು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು.—ಅರೋಗ್ಯದ ಬಾಬಿಗೆ ಹಣ ಹಾಕಿ ಜನರನ್ನು ದೃಢಕಾಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದೋ?

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ಅದರ ವಿಷಯ ವನ್ನಂತೂ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನಾವು ಆ ಬಾಬಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಹಾಕದೆ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಜನಾಂಗವನ್ನು ಒಂದು “ನರಪೇತಲನಾರಾಯಣನಂತೆ” ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಇತರ ದೇಶದವರೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಧಾಳಿ ನಡೆಸಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯೇನಂದರೆ—ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ನಿಲಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೋ ಆ ಒಂದು ನಿಲಿತಿಯನ್ನೇ ನಾವು ಸಹ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಪರಾ ಈ I.A.S. ಪದ್ಧತಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇಲ್ಲಿ ನಾವೇ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಮಾತು. ಈ ಎರಡು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಆದಳಿತ ಪದ್ಧತಿಯೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಈಗ ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು 4 ವರ್ಷಗಳಿಂದ 3 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಹಾಕತಕ್ಕಂಥ ತತ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡುಬರುವುದಾಗಿ ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಈ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಅವಧಿಯನ್ನು 4 ವರ್ಷಗಳಿಂದ 3 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು.—ಹಾಗೆ ಅವರಿನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ನಾನು ಕೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನೀಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಸರಿಯೇ ಅಥವಾ ಸರಿಯಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಈ ಹಿಂದೆ 4 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲೇಜ್ ಕೋರ್ಸ್‌ನ್ನು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ 3 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಇಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗಾದಮೇಲೆ ಆಗ ನಮ್ಮ ಈ ಇಂಟರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೇರವಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ನೇರವಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲಾ ಕನಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಇಂಟರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾವು ತೆಗೆದುಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತೀರಾ! ಅಥವಾ ಹಾಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ತಾಕದೆ ಹಾಗೇ ನಮ್ಮನೆ ಕೈಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೀರಾ! ಅಥವಾ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಂದೆ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ ಎನ್ನುವುದೊಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೊಂದು ವೇಳೆ ನಾಳೆ ತಾವು ಈ ಇಂಟರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು ಆ ಜಿಲ್ಲೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೇವಲ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೇ ಆಪ್ತರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆ ಅವಧಿಗೆ ಇಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ—ಅಂದರೆ ಅಲ್ಪರಾ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೇವಲ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ

ಆಗ ನಮ್ಮ ಈ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರಿಟೋ ಗ್ರೇಡ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಕಲ್ಪಿದೆ ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇದು ಡಿಟರಿಯೋ ರೇಟ್ ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸ ತಾವು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ third year course ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ ಆಗ ಈ ಕಾಲೇಜುಗಳೆಲ್ಲಾ III ಗ್ರೇಡ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅನುಸಕೂಲವಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಈ ದಿವಸ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಿಂದ ಯಾರಾದರೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಟ್ಟರೆ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗದಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಶಿವಮೊಗ್ಗದಿಂದಲೋ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೋ ಅಥವಾ ಮೈಸೂರಿಗೋ ಬರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅವರು ಈ ಹೊದ್ದೆ ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ 100—150 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಜೀವನದ ವೆಚ್ಚ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಆತನ ಪೂರ್ತಿ ವಿದ್ಯಾ ವ್ಯಾಸಂಗದ ಖರ್ಚು ಎಷ್ಟಾಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದರೆ ಅನೇಕರು ಈ ಒದವಣಿಗೆ ಕೈಬಿಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕಾರಣ ತಾವು ಈ ಇಂಟರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಫಸ್ತ್ ಗ್ರೇಡ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರೆ ಆಗ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ತನ್ನ ತನ್ನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ತನಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತನ್ನ 14ನೆಯ ವರ್ಷದ ಅನಂತರವೂ ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಉಂಟಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಜನರ ಜೀವನದ ಖರ್ಚು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ಕಡಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅರ್ಧ ಕಡಮೆಯಾಗತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾವು ಉಳಿತಾಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅರ್ಧ ಖರ್ಚು ಕೂಡ ಕಡಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಅವರು ಈ ಬೆಂಗಳೂರು ಮೈಸೂರುಗಳಿಗೆ ಈ B.Sc. ಮತ್ತು B.Sc. (Hons.); M.Sc.; M.Sc. (Hons.) ಮತ್ತು ಇತರ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಒತ್ತಡ ಕೂಡ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಕಡಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವಷ್ಟು ರಷ್ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ ನಾನು ಈ ಇಂಟರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ I ಗ್ರೇಡ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ತಾವು ಈ ಬಾಬಿಗಾಗಿ 10 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಒಂದೊಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಿದ್ದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಕ್ಕಾದರೂ ಹಣವನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ತರುವುದು ಎಂಬ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇಳಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಾವೀಗ ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಚಾರ ಒಂದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ತಾವು ಈ ದಿವಸ ಕೈಗೊಂಡಿರುವಂಥ ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಸಾರ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅಪಘಾತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕೈಗೊಂಡಂಥ ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲು ನಿಂತಿದೆ

ಎಂದರೆ ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಮೇಲ್ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರಾದಂಥ ಶ್ರೀ ಎಂ. ಪಿ. ಎಲ್. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇದು ಹೋಗಿ ಮುಳುಬಾಗಿಲೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಶೇಕದಾರ ಕೈಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಮೇಲ್ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆ ಮುಳುಬಾಗಿಲು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ 7ನೆಯ ಕಾರಿಲು ಒಂದು ಭಾಷಣ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು ದರ ಪ್ರಕಾರ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸತಕ್ಕಂಥ ಆ ಒಂದು ನೋಟೀಸ್ ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ 8ನೇ ತಾರೀಖು ತಲಪಿತಂತೆ. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಅವರು ಆ ಮೇಲ್ಮನೆಯಲ್ಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇದರ ಅಡಳಿತ ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನು ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಸಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಜನರಿಗಲ್ಲಾ, ಎರಡನೇ ತರಗತಿಯ ರೈಲ್ವೆ ಭಾರ್ಜನ್‌ನೂ ಮತ್ತು 20 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಭತ್ಯೆ ವನ್ನೂ ಅವರು ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ ಚಿತ್ರರಿಯಿಂದ ಬರ್ಚೆ ಹಾಕಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಅಪಕಾಶ ಯಾವ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನು “You are appointed as the lecturer to deliver a lecture in such and such a village in Molakalmuru taluk” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಟ್ಟರೆ ಅಂಥವರಿಗೆ ಆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಅಮಲ್ದಾರರು—No T.A. Bill, no auditing, no Accountant General—ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. (ಸಭೆಯ ಕೋಲಾಹಲ).

ಒಬ್ಬ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು.—ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಅಣಿಂಪಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ಪ್ರಾಬ್ಲಂ ಸಾಲ್ವಾಯಿಡೋ ಗ್ಲಾಪೋ?

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ಹೌದು ಹೌದು. ಇದೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪರಿಹಾರವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಈ ಅಣಿಂಪಾಯ್‌ಮೆಂಟ್ ಪ್ರಾಬ್ಲಂನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಗೆಹರಿಸದೆ ಇಂಥ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾಣ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ಅಂಥಕಾರ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ “As is the master so the shishya” ಎನ್ನುವಂತೆ ಇದೆ. ಈಗ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರತಕ್ಕ ಯಾರನ್ನು ನಾವುಗಳೆಲ್ಲರೂ “ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೆಂದು” ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೋ, ಆ ಪದ ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಅದು ಕಳಗಿನವರೆಗೂ ಹೋಗಿ ಈ ದಿವಸ ಆ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್‌ನೂ ಸಹ “ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ” ಎನ್ನತಕ್ಕಂಥ ಸಂದರ್ಭ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ—ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಅನೇಕ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪ್ರವೀಣರಿಗೆ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—there are many gems of officers in Mysore State—ಅಂಥವರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸದಿಂದ ಈ ದಿವಸ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಮ್ಮದ್ ಹಯಾತ್ ಇವರನ್ನು ವಯಸ್ಸಾಯಿತು ನೀವು ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅತನ ವಯಸ್ಸು ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇವರು ನೋಡಿದರೇ ತಿಳಿಯು ಅತನ ಬುದ್ಧಿ, ಕುಶಲತೆ ಮತ್ತು

ಅನುಭವದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನೇ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಆ ಶಿವನಸಮುದ್ರ ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಪುನಃ ಅವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅತನ ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸರಿಪಡಿಸಲಾಯಿತು! ಅದೇ ರೀತಿ ಆ ಬಾಲ ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಡಾ|| ಪಿಚ್‌ಮುತ್ತು—ಈತನಂಥ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಲ್ಲ. He is the only man who has the highest qualifications in India. ಇಂಥವರು ಯಾರಿಗೂ ಕೂಡ ಒಂದು ದಿವಸದ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಸಹ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಸಾರದ ಸಾಹೇಬರಿಗೆ—“ನೀವು ಎಲ್ಲವರಿಗೇ ಇರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅಂದರೆ until further orders ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್‌ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. This is not correct. ಆ ಹೆರ್ರ್ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನರಾದಂಥ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಇಂಥ ನುರಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದನಂತರ ಆ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ನಾಳೆ ಬರತಕ್ಕವರು ಯಾರು? ಇನ್ನೂ ಆ ಕಾರ್ಪೆಡ್ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಮುಗಿದು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದರೂ ಹುಡುಗರನ್ನು ತಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರು ಯಾರಾದರೂ ಆ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬಾರದು. This is not correct. ಯಾವಾಗ ಇವರು ಒಂದು ಬಹಿಷ್ಕಾರದ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಆಗ ಆ ಪಾಲಿಸಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಬೃಹನ್ನ ಮಗನೇ ಬರಲಿ ಆತನಿಗೂ ಕೊಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಎಕ್ಸ್‌ಚೇಂಜ್ ಕೊಡುವುದು, ಬೇಡದವರಿಗೆ ರೂಲ್ಸ್ ಹೇಳುವುದು ಇವೆಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಅಪ್ರಯೋಜಕ ಬಾಬಿನಂಥ ಬಾಬುಗಳು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಡಲ್ಟ್ ಲಿಬರಿಸಿ. ಈಗ ಈ ಸದಸ್ಯರು ಯಾರಾದರೂ ತಪ್ಪಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಬಹುದೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೋ ಏನೋ ಇದಕ್ಕೆ ಅಡಲ್ಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಶಾಖೆ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯ ಕಾರ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಯಾವುವು ಎಂದರೆ ವ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಪ್ರಚಾರ ನಡೆಸುವುದು, ಕೋಲು ಹೊಯ್ಯುವುದು, ಲಂಬಾಣಿಗರನ್ನು ಓಡಿಸಿ ತಂದು ಅವರನ್ನು ಕುಣಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಡ್ರಾಮ. ಇದೇನೇನು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ? ಇವೇ ಈ ಇಲಾಖೆಗಳು ಕೈಗೊಂಡು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯಗಳು? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನೇಮಕವಾಗಿರುವಂಥ ಕೆಲವು ಸಮಿತಿಗಳಿವೆಯಲ್ಲಾ ಆ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರೂ ಕೂಡ ಕೊನೆಗೆ ಡ್ರಾಮ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೇನೋ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಯಾವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೋ? ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆಳಸಿ ದೇಶವನ್ನು ಇದರಿಂದಲೇ ಹೇಗೆ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅದು ನನಗಿಂತೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಿ ಆ ಬೌರಿಂಗ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಮತ್ತು ನೈಟ್‌ಕ್ಲಬ್‌ಗಳಿವೆಯಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ ಆಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆಯೋ ಅನ್ನತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಭಯವುಂಟಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಥದೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ಕಲ್ಚರೇಗೆ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದಂಥ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲೇನೇ ಮಾಡು

(ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪ ನಾಯಕ್.)

ವುಡಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತವನ್ನೂ ಪಾಠವಾಗಿ ಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಣ್ಣುಲಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಸಂಗೀತ ಪಾಠದ ಪ್ರವಚನವಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೆಣ್ಣುಲಿನಿಂದ ಪಾಸಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಜೂನಿಯರ್ ಇಂಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಗೀತ ಪಾಠವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಯಾವ ಇಂಟರ್ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಇಡದೆ ಕೇವಲ ಬೆಂಗಳೂರು ಇಂಟರ್ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಯಾರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ! ಇದೇನು ಒಂದು ಅನ್ಯಾಯ ಕೋರ್ಟ್ ಅಥವಾ ಮಂತ್ರಿ ಕೋರ್ಟ್ ಅಥವಾ ಇದು ಇನ್ನಾವ ಫಾರೋ ಆನ್ ಕೋರ್ಟ್ ಅದು ನನಗಂತೂ ತಿಳಿಯದು. ಹೀಗಾದರೆ ಇದು ಕೊನೆಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೋರ್ಟನ್ನು ಇವರು ಒಂದು ಕಡೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲಾ ಕಾರ್ಡುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಈ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೋಂಸೈಟ್ ಮತ್ತು ಡೊಮೆಸ್ಟಿಕ್ ಸೈಟ್ ಎಂಬ ಪಾಠಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ, ಲ್ಯಾಬೋರೇಟರಿಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳೂ ಅದಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಯೇ ಕಲಿತುಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಆ ಅದಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದನ್ನೇನೂ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ಆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಅಂಥ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಆದರೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದಿಗೆ ಮಾಡಲು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ನಮಗೇನೂ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅಷ್ಟಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಡೊಮೆಸ್ಟಿಕ್ ಸೈಟ್ ಅನ್ನುವುದು ಇರಬೇಕೆಂದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ? ಇಂಥಾ ದೈರ್ಯ ನಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿಯೇ ಅಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕರಿಕಟ್ಟುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಅವರೊಳಗಿನ ನೋಡಿದರೆ ಇನ್ನೂ ದುಬಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದಾಣಿ, ಒಂದೂವರಾಣಿ ಇಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಈಗ ಸರ್ಕಾರಿ ಮುದ್ರಣಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಾಣಿ, ಹದಿನಾರುಣಿಗಳಿಗೊಂದರಂತೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿವೆಯೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಬುಕ್ ಡೀಲರುಗಳು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ರಾಫ್ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ. ಇದು ಯಾವ ಧರ್ಮ? ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಏನು ನಾವು ಒತ್ತಾಯ ಮತ್ತು ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು? Is it for this reason that we accepted the free and compulsory education? Is it not an indirect way of levying fees? Is it correct? ಹಾಗೆ ನಾವು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಸಾರಿರತಕ್ಕೆ ತತ್ಯಕ್ಕೆ ಇದು ತೀರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲವೇ? ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅವು ಅತನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಯುವ

ವರೆಗೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಈಗ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗಿಸತಕ್ಕ ಚೆಕ್‌ಸ್ ಬುಕ್‌ಗಳು ಬುಕ್ ಸ್ಟೋರ್‌ಗಳ ಮನಾಪಲಯಾಗಿ ಅವರು ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೇಕೆ ತಾವು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಈ ಚೆಕ್‌ಸ್ ಬುಕ್‌ಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಈ ಹಿಂದೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ “ಗೋವು ಕರುವನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದು” ಅನ್ನತಕ್ಕಂಥ ಚೆಕ್‌ಸ್ ಬುಕ್‌ನ್ನು 20 ವರ್ಷಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ದಿವಸ ಇದ್ದದ್ದು ನಾಳೆಗೆ ಇಲ್ಲ—ನಾಳೆ ಇರುವುದು ನಾಡಿದ್ದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಓದಿ ಬಿಟ್ಟಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ಚ. ವಾಸುದೇವಯ್ಯ ಎಂಬವರ ಬಾಲ ಜೋಧೆಯನ್ನೇ ಬಹಳ ವರ್ಷದವರೆಗೂ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಮೊದಲು ಅವರು “ಅಟ” ಎಂದು ಬರೆದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ “ಒಟ” ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ತುಂಬ ರಿಪಾರಂ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೊದಲದ್ದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಈಗ ಬೇರೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಾರದು. ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬಾರದು.

ಇನ್ನು ಈ ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ವಿಚಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿವೆ? ಸೇವಾದಳ, ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸೇವಾದಳ, ಸ್ಕೌಟ್ ಸೇವಾದಳ, ಶ್ರಮದಾನ ಶಿಬಿರ ಹೀಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರ ದಿಂದ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಬೇರೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇವರು ಎಲ್ಲೆಡೆರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಇವರಿಗೆ ತಲೆಗೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಖರ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 100 ಜನರು ಬಂದರೆ 1,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಮಾಡಿರುವ ಬದುಕು ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಕಣದ ಅಗಲದಷ್ಟು ಜಾಗ ಕೆತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ! ಆದರೆ ಯಾರೂ ಕೂಡ ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ 100-200 ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಕೆಲಸ ಆದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು! ಆದರೆ ನಾನಾದರೂ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವನೇ ಆಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ—ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಶಿಸ್ತು, ಸಂಯಮ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರಕುವಂತಿರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಒಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಭಾವನೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ದೇಶಾಭಿಮಾನವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬೆಳೆಯಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇದು ಜನತೆಯ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಬೆಳೆಯಬೇಕೇ ಹೊರತು ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾಯರ್, ಇಮಾಮ್ ಸಾಹೇಬರು ಇವರ ಟೀಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ

ಬೆಂಬಲ ಹಣ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲಿ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಿರುದು ಬಾವಲಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದಿದೆ, ಇಂಥ ಸಹಾಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಂದ ಇವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಅನೇಕರು ಎರಡು ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಣ ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಈ ಹಣವನ್ನು ಬಡ್ತಿಗಾದರೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಬಡ್ತಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗಾಗಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಟ್ಟಬಹುದು. ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಆರ್.ಸಿ.ಸಿ., ಮಂಗಳೂರು ಹಂಚಿನ ಕಟ್ಟಡಗಳೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಂಚಿದೆ, ಗಳುಗಳಿವೆ ಅಪ್ಪ ಗಳನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಲಿ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ plinth area ಚದರ ಗಜಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುವುದು ಐದೇ ರೂಪಾಯಿನಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಿಧ್ಯಾ ಸೌಕರ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರೆ, ಇನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ. ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ. . . .

Mr. SPEAKER.—You will have other occasions to speak about that.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—I will finish it within two minutes. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮಗೇನೋ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಿದೆ; ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆ ಬರಿಯ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಇಡೀ ಭಾರತವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದಮೇಲೆ ಆಗ ಮೈಸೂರಿನವರು ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಜನತೆ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಹಳ ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು. ಶೇಷಾದ್ರಿ ಸಮಿತಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುವವರನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯವಿರುವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಐದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖೋತಾ ಇದೆ. ಇದೇ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಜನರಿರುವ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಖೋತಾ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು surplus ಆಯಿತು? ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ, ಒಂದು ಕೋಟಿ ಖೋತಾ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗಲೂ deficit ಎನ್ನುವುದೇ ನಮ್ಮ ಪದವಾಗಿದೆ. ಯಾವೋತ್ತು ನಮ್ಮ ಹಣ ಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಸರ್ಪ್ಸ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ? ಶೇಷಾದ್ರಿ ಸಮಿತಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ deficit ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅದು ಬರಿಯಪಾದಕಾಗ್ಯಾಯೇ ಹೊರತು ನಿಜವಲ್ಲ, ದಕ್ಷಿಣ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಿಂದ ಎಂಟು major ports ಸಿಕ್ಕುವುದಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಹೈದರಾಬ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಈ ಎಂಟು ಪೋರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೋರಾಡಿ ಗೆದ್ದೆ. ಅವೇರೇ ಮೈಸೂರಿನ ಕೈಕಾಲು ಕತ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮದರಾಸಿಗೆ ಹರಿದು ಹೆಂಡಿದರು. ಹೀಗಾಗಿ

ಮೈಸೂರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈಗ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹೈದರಾಬ ರಕ್ತವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಗಿದ್ದನ್ನು ನಮಗೆ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಬರುವಾಗ ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ತಿಳಿಗೇಡಿತನೆ ಇನ್ನಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise and meet again at 3-50 of the Clock.

The House adjourned for Lunch at Twenty minutes past Three of the Clock and reassembled at Fifty minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair.]

Mr. SPEAKER.—I wish to bring to the notice of the House that many Hon'ble Members came and represented to me that they wanted to speak to-day. I would therefore strictly limit the time to 15 minutes for each Member.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್ (ಹುಣಸೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಮುಂದಿಸಿರತಕ್ಕ ಹಣಕಾಸಿನ ತಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ, ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭೀಮಪ್ಪ ನಾಯಕರು ಸರ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಖೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ ಖೋತಾ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಹೇಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅವರ ಧೈಯ ಸಾಧನೆಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸ್ಥಿರಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮಾತಿಗೆ ನಾನು ಬೆಂಬಲಕೊಡುತ್ತಾ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಾಲಿನ ಬರ್ಚು ಬಾಟಿನಲ್ಲಿ Nation-building activitiesಗಾಗಿ ಹೋದವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಸುಮಾರು 240 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ಖೋತಾ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಎಂದು ಯಾರು ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದರೋ ಅವರು, 'ಈ ಖೋತಾ ಸರಿತೂಗಿನಬೇಕಾದರೆ' ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ, ಸಾಲ ವಸ್ತೆತ್ತವ ಹಣದಿಂದ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೆ, ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದು ಸರಿಯೆ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಮುಂದಿನ ಸಾಲಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಬರ್ಚುಮಾಡದೆ ಆ ಬರ್ಚನ್ನು ಕಡೆಮೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿತೂಗಿನಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಪ್ಪದೆ ಖೋತಾ ಇರಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದೆಷ್ಟು ಸಮಂಜಸವಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಸದಸ್ಯರೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೂಲೆಗೆ ಹೋದರೂ ಕೆರೆಗಳಾಗಬೇಕು, ರಸ್ತೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕು, ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಬೇಕು, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಬೇಕು ಎಂದು

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ್ ಅರಸ್.)

ಜನರು ಕೇಳುತ್ತಾ ಏಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನಾವು ಗಾಬರಿ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದ ಮೊದಲಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಇಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತಿವೆ, ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಸಮಸ್ತಿ ತಿಯಲ್ಲದುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

"I find that the scheme applies only to specified areas and grains. . . ." ಎಂದು ಹೇಳಿ, "It is therefore essential that ragi and rice should be included in this scheme."

ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವ ರಾಡತಕ್ಕ ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆಯವರು ಕೂಡ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಲಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಾಗವನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸ್ವಸರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲೇಂದು, ಬರ್ಚುವಾದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

"With several measures that have been adopted under the Grow More Food Scheme, agriculture in the country is at least in the upgrade."

ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. Upgrade ಆಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂದೇಹ. ನಿಜವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಂಕೆಯಿಂದ ನೋಡುವವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. Census of India 1951 ಮೊದಲನೆಯ ಭಾಗದ 236ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ 'progress of cultivation since 1935' ಎಂದು ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1921ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ

	Acre
Average net area sown is ...	62,91,599
In 1931 ..	65,10,712
In 1941 ..	67,28,634
In 1951 ..	63,39,397

ಇದರಲ್ಲಿ average area irrigated more than once.

	ಎಕರೆ
1921ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ..	9,85,068
1931 ..	10,95,367
1941 ..	11,39,237
1951 ..	11,36,233

ಅಂದರೆ, 1941ನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜಮೀನಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ 1951ನೆಯ ಸಾಲಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು.

4 P. M.

ಹೀಗೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದಾಗ cultivated area ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕೂಡ 1941ನೇ ಇಸವಿಗಿಂತಲೂ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಾತಿಲ್ಲ ಹೇಳಿದರೆ, ಇದಕ್ಕೂ ಅದಕ್ಕೂ ಸಮಂಜಸವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಇನ್ನೂ ವಾದ. ಹಿಂದೆ Tenancy Amendment ಬಿಲ್‌ನ ಮೇರೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಮಾನ್ಯ ಸ್ಟೇಷಿತರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜೆ.ನಂಜನಪ್ಪನವರು ನುಮಾರು 26-27 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಹಿಡುವಳಿ ಬಂಜರು ಆಗಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಎಲ್ಲರೂ ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬಂಜರು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಅಥವಾ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಸಾಲದೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ರೀತಿ ಜಮೀನು ಪಾಳುಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೆಯೇ ಎಂಬುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ನಾವು ಇನ್ನೂ ಹೊರಗಡೆಗೂ ಕೂಡ ಆಹಾರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿಯೂ ಬೆಳೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಹೆಚ್ಚು ಇರಬೇಕಾದರೆ ಬರೀ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದಲೇ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ ಅಥವಾ intensive cultivation ಅಂದರೆ ಆದಿಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಘಾತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಯೋಜನೆಯು ಚೊತಗೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಮಳೆಗಾಲ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಪ್ರಕೃತಿಯ ದಯವೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಸ್ಥಿತಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿಲ್ಲ. ಉತ್ತಮವಾಗುವ ಚೆಟ್ಟೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಹೀಗೆ ಪಾಳುಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ census ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸಾಯದ ಒಟ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಕಡಮೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ನಮಗೇನು ತೋರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ upgrade ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇದೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನಾವು ಒಂದುವೇಳೆ stabilise ಮಾಡುವುದಾದರೆ, standardise ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಒಂದು ಬಾದವಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಾದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಅದುದರಿಂದ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು

stabilise ಮಾಡಕೂಡದೆಂಬುದು. ಅದರ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 50 ಎಕರೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ಶೇಕಡ 85 ರಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು 50 ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳು 50 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಹಿಡುವಳಿ ಜಮೀನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇವರಲ್ಲರನ್ನೂ ಜಮೀನ್ದಾರರೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ : ಒಂದುವೇಳೆ ಅವರು Middle Class ಅಥವಾ Lower Middle Class categoryಗೆ ಸೇರುವವರೆಂದು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಅವರು ಯಾವ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೋ ಅದರ ಮಾರಾಟವನ್ನು stabilise ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಲಾಭವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಬೆಲೆ ಒದಗಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಭತ್ತಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಒಂದು stability of price ಬರಬೇಕು. ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೇ ಗಮನವಿಟ್ಟು ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಯು ಇಳಿಯದ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಆ ಮೇಲೆ ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಕೂಡ ದುಡ್ಡು ಒದಗಿಸುವ ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ 1956 ರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೂ 14 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಮೇಲೆ ದುಡ್ಡು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಎರಡನೆಯ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಸುಮಾರು 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿವೆ. ಈ ದುಡ್ಡನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸಲಹೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಹಣ ಕಾನೂನು ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡನೇ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ 20 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ನಾವು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡನೇ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ದುಡ್ಡನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದೆ ಹೋದರೆ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಪಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಂಥ Planನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದು ಒಂದು ವಿಧಾನ, 100 ಕೋಟಿ ಬಿಟ್ಟು 50 ಅಥವಾ 25 ಕೋಟಿ ಅಂದರೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಒದಗುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಆ ರೀತಿ Planನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧಾನ ಏನೆಂದರೆ, ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಾದರೂ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಈ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ತೆರಿಗೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು; ಜೊತೆಗೆ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ನಮಗೆ ಈಗ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಆದಾಯ, Normal revenue ಏನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೋ ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನ ಮನಾದರೂ ಖರ್ಚು ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಹೀಗೆ

ಕೆಲವು ವಿಧಾನಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇವೆ. ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ನಮಗೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಈ ತೆರಿಗೆಗಳ ಭಾರ ಈಗಾಗಲೇ ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಒಂದು ವಾದವಿದೆ. Social service ಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು, ಎರಡನೆ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾದಂಥ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದರೆ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರುವುದಕ್ಕೂ ತಯಾರಾಗಿರಬೇಕು. ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ Planನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರು ಆಗಲೇಬೇಕು. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು Agricultural Income-tax ನ್ನು Commercial Crops ಮೇಲೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಎನ್ನುತ್ತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ನೂತನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಸುಮಾರು 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೋದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ನೂತನ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಂದ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಭೂಮಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ water rateನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಾವು ಕೆಲವು ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಎರಡನೇ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗ ಜನಗಳ ಸಹಕಾರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ, ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಭಾಷಣಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬರೀ ಭಾಷಣಮಾಡಿದ ಕ್ಷಣವೇ ಜನಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ enthusiastic ಆಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸಾಧುವಲ್ಲವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಜನಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಒಮ್ಮೆ ಸುಸ್ತಿನಿಂದ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಒಂದುವೇಳೆ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ವಿಧಾನವನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದೇನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜನಗಳೂ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು Village levelನಲ್ಲಿ plans ತಯಾರಾಗಬೇಕೆಲ್ಲವೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದರು. ಈಗ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆ ಇದೆ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವರೀತಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಅಡಕವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಏನೆಂದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಎಲ್ಲರೂ ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮಪುಂಜಾಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಪ್ರತಿಹಳ್ಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಏನಾಗಬೇಕು, ಯಾವ ರಸ್ತೆ ಆಗಬೇಕು, ಯಾವ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಆಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು. ಒಂದೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು, ಸ್ಥಳದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರ ಇಲ್ಲವೇ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಚೀಫ್‌ಮನ್ ರವರು ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾಯಸತಕ್ಕಂಥ ಎರಡನೆಯ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಭಾಗಿಗಳಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದರ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ್ ಅರಸ್.)

ಪ್ರಯೋಜನ ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಆದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ನಮ್ಮ ಜನಗಳು ದುಡ್ಡನ್ನು ತೆರಿಗೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿತೆ ವಾಗಿಯೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂ. - ಕೈಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಇದ್ದರೆ ?

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ್ ಅರಸ್. - ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು prohibition ವಿಚಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಂಸಾನದಲ್ಲಿ ಪಾನನೀರೋಧ ಕ್ರಮ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ಯಾವ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಕೆಲವರು "ಇದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರ ತತ್ವ" ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ಹೇಳಿದಂಥ ಮುಖ್ಯ ತತ್ವ ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ prohibition ದೇಶಾಮಳೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವೆತ್ತಿ ನ ದಿವಸದ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಯಲ್ಲಿ prohibition ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬಂದುವು. ಚಿಕ್ಕ ಮಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ನೋಡಿದಹಾಗೆ 1949-50ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ fines 47 ಕೇಸುಗಳು ಇದ್ದು 1955ರಲ್ಲಿ fine ಹಾಕಿದ 1,666 ಕೇಸುಗಳಿಗೇರಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಕೂಡ illicit distillation ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇದು ಒಂದು cottage industry ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇದನ್ನು ಪುನರ್ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಒದಗಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರು 'ಇದು ಒಂದು ideal' ಏನೇ ಆದರೂ ಕೂಡ prohibition ಮುಂದುವರಿಸಲೇ ಬೇಕು, ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. "Prohibition is not an aim in itself. It is a means for some other end." ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಈ ಕುಡಿತದಿಂದ ಜನರು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದುದು ನಮ್ಮ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಹೆಂಡವನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಸಾಧನೆ, ಒಂದು ಮಾರ್ಗ.

ಈಗ ಆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ನುಸರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೋಪ ಲೋಪಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. ಅದು successful ಆಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅದೇ ಒಂದು ideal ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ಅದಕ್ಕೇ ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಂತಿಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಸಮಾಜ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಯಾವುದು ಅವಶ್ಯಕವೋ ಅದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೈಯದಾಗಿ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ರಾಮಣ್ಣ (ಹೊಸಕೋಟೆ - ಅನೇಕರ). - 1955-56ನೆಯ ಇಸವಿಯ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ತರೆಯಮೇಲೆ ಯಾವ ತೆರಿಗೆಯನ್ನೂ ಹೇರದೆ, ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು

ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕದ್ದು, ಮತ್ತು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಹೋದ ವರುಷ ಯಾವ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಯನ್ನೂ ವಿಧಿಸದೆ, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಸಿಟಿ ಸರ್ವಿಕಾರ್ಜ್ ಮತ್ತು ಸ್ಟಾಂಪ್ ಡ್ಯೂಟಿ ಮತ್ತು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಫೀ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಧಿಸಿ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಗತಿ ದಾಯಕವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕ್ಕಾಗಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದ್ದಂಥಾದ್ದು ವ್ಯವಸಾಯ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ ಈ ಮೂರು ಬಾಬುಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಸುಮಾರು 586 ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಪುನರುದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 800 ಕೆರೆಗಳ ಹೊಳನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ. 20,700 ಟೀಗಳಷ್ಟು ಬತ್ತದ ಬೀಜವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. 45,300 ಟೀಗಳಷ್ಟು ಸೀಮೆ, ಗೊಬ್ಬರವನ್ನೂ, 80,000 ಟೀಗಳಷ್ಟು ಕಂಪೋಸ್ಟ್ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭದ್ರಾ ಜಲಾಶಯವೆಂಬ 17 ಕೋಟಿಟ್ಟಲೆ ರೂಪಾಯಿಗಳ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಅದರ ಫಲವಾಗಿ 2 ಲಕ್ಷ 24,000 ಎಕರೆಗಳನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಅಲ್ಲದೆ 41,400 ಕಿಲೋ ವಾಟ್‌ಗಳಷ್ಟು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. 1956ನೆಯ ಇಸವಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ 20,000 ಎಕರೆಗಳಿಗೆ ನೀರೊದಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ತುಂಗಾ ಅಣೆ ಕಟ್ಟಿಗಾಗಿ 212 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಈಗಾಗಲೇ 7,000 ಎಕರೆಗಳನ್ನು ಸಾಗುವಳಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಜೂನ್ 1955ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೂ 10,000 ಎಕರೆಗಳು ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಬರುವುದಾಗಿವೆ. ಮುಂದಿನ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೂ 5,000 ಎಕರೆಗಳು ಸಾಗಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನುಗು ಜಲಾಶಯದಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ಎಕರೆಗಳು ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೋದ ವರ್ಷವೇ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಹೈಡ್ರೋ-ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಈಗಾಗಲೇ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. 324 ಮೈಲಿಗಳ ದೂರದಷ್ಟು ಟ್ರಾನ್ಸ್ಮಿಷನ್ ಲೈನುಗಳನ್ನೂ ಎಳೆದಿರುವುದಲ್ಲದೆ, 220 ಹೆಚ್.ಕೆ.ಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ನೋಡಗಿಸಲಾಗಿದೆ. 3,721 ನೀರಾವರಿ ಸಂಪುಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೂ ದಗಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ 53 ಮೈಲಿಗಳ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾಂಪ್ರೀಟ್ ಮಾಡಿದೆ. 920 ಮೈಲಿಗಳ I.V.C. ರೋಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಂತೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 14 ಕೋಟಿ 56 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಜನಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ಕೈಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಗಳೆಂದರೆ—23 ಪಶುವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳು, 35 ಹೊಸ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು, ಮೂರು ಹೆಲ್ತ್ ಯೂನಿಟುಗಳು, 1,548 ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. 79 ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ

8 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೈಸೂರು, ದಾವಣಗೆರೆ ಈ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ದೇಶಾಭ್ಯುದಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಆದಾಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಬಹುದು ಹೇಳುವಾಗ, ಈ ವೆಚ್ಚ ವಿವೇಕಯುತವಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಲಾಗಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ. ಆದರೆ, ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ನಮ್ಮ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸರಿದೂಗಿಸುವುದು ಎಂದು ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ನಮಗಿರತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗಗಳೆಂದರೆ, ರಾಜಧನಾಯಿಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ರಾಜಧನವಂತ ಅವುಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಣಪೀಠ ಹೆತೋಟಿಯುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಹಣ ದುರ್ವ್ಯಯವಾಗದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ; ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಎರಡನೆಯ ಮಾರ್ಗ ; ಆಮೇಲೆ ಮೂರನೆಯದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ಸಾಲವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಂಥನ್ನೋ ಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು. ಈ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅನುಸರಿಸಿಯೂ ಕೂಡ ನಾವೀಗ ಸುಮಾರು 4 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಖೋತಾ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಅದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಇದನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಉಳಿದಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವೇನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಆದ ವಿಲಿನೀಕರಣ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕಿದ್ದಂಥ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ನಾವು ಈ ವಿಲಿನೀಕರಣದ ದೆತೆಯಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ರಾಜ್ಯಾಂಗದ 278 ಮತ್ತು 290 ನೆಯ ವಿಧಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ 5 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಆ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ 5 ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನು Financial Commission ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಲ್ಲದೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಸಾಲ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಬರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡದೆ ಬೇರೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಆಮೇಲೆ, ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಈ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯ ಪ್ರಕಾರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿವ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 64 ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 87,25,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 187 ಲಕ್ಷದ 28 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಸ್ಪೆಷಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 16 ಲಕ್ಷ 80 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಜನರಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 101 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ

4 ಕೋಟಿ 48 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತಾಗಿದೆ.

ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೇನಾದರೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಹಿಂದುಳಿದ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಹಾಯ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ನಿರ್ಣಯಗಳೂ, ಭಾಷಣಗಳೂ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ, ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಯಾದರೂ, ಅಲ್ಲಿ ಒದುತ್ತಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಫೀಜು ಮಾಫಿ ಇದ್ದುದನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಫೀಜು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ 48 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾಭಾಜಿಗೆ, ಈ ಫೀಜಿನಿಂದ ಬರುವ 5-6 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನೂ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯವರೂ, ಆಕೆಡಿಮಿಕ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನವರೂ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ವಿಶೇಷ ರಿಯಾಯಿತಿ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೂಡ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಗಮನಿಸಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒದುತ್ತಿರತಕ್ಕ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನ್ನೂ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಫೀಜು ರಿಯಾಯಿತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಎ. ಮೂಡಲಗಿರಿಗೌಡ (ಕುಣಿಗಲು).—ತಮಕೂರು ಘಸ್ತೆ ಗ್ರೇಡು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇದುವರೆಗೂ ಫೀಜು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿ ರಾಮಣ್ಣ.—ಬೆಂಗಳೂರು ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು.

ಇನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆಗಳು. ಈ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ದಿನ ಎಂದು ಆಚರಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅನೇಕ ಹುಡುಗರು ಮೇಲಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟು ಆಗಲೇ ಒಂದುವರೆ ತಿಂಗಳಾದರೂ, ಇನ್ನೂ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಯಾವುವೆಂಬುದನ್ನೇ ನಿಗದಿ ಮಾಡದೆ ಹೋಗಿ, ಹುಡುಗರು ಹಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒದುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ, ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಹೀಗಾಗಿ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಹುಡುಗರು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು, ಹಾಜರಾತಿ ಕೊಟ್ಟು ವಾಪಸು ಬರುವುದು, ಹೀಗಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಾದಕರವಾದ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಅನೇಕ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲು ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ seat ಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ನಿರಾಶರಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಿತ್ಯವೂ 10-15 ಕಾಂಗಡಗಳನ್ನು

(ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ರಾಮಣ್ಣ.)

ಬರೆಯುವುದು, ಎಲ್ಲೆಯೂ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆಂದು ಜವಾಬು ಪಡೆಯುವುದೇ ಅವರ ನಿತ್ಯ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಇದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರ ಸಂಖ್ಯೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಗಮನಿಸಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬೇಗ ಈಗ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇರಿ, ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯುಗಳಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗಾ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಕೋಮುವಾರು ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯುಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜು ಈ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಹಾಸ್ಟಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಹಾಸ್ಟಲ್ ಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು ಬಂದರೂ ಕೂಡ ಇದುವರೆಗೂ ಅದಕ್ಕೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ Nurses ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲೇ ಅದು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ಅನುಕೂಲಗಳಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜ್ ಹಾಸ್ಟಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಹಾಸ್ಟಲು ಕೂಡ ಹಿಂದೆ 50-60 ಜನರಿಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದು ಈಗ 1,000 ಜನರಿಗೂ ಆಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂದು ಬಹಳ ಸ್ಥಳ ಸಂಕೋಚವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮನಗಂಡು ಅದರ ಬಡಾವಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಿವಿಲ್ ವರ್ಕ್ ವಿಚಾರ. ಈ ಸಾರಿಯ ಬಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೂ ಸಿವಿಲ್ ವರ್ಕ್‌ಗಾಗಿ ಹಂಚಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಎನ್ನಬೇಕು. ಏನೂ ಒದಗಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದರೂ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ.

4-30 P. M.

ಒದಗಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಹೇಳಬಹುದು. ನಾನೇನೋ ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಎಂಬುದು ನನಗೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ತಾವು ಆ ಹೊಸ ಕೋಟೆಯ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ರಸ್ತೆಯ ರಿಪೇರಿಗಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕೆರೆಯ ರಿಪೇರಿಗಾಗಲಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಈ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೋಷಿಯಲ್ ವೆಲ್‌ಫೇರ್ ಅಂದರೆ ಸಮಾಜದ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿರುತ್ತದೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ಮೊನ್ನೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾವರ್ತಿ ಮೊದಲು ಈ ಪಾಂಡಿತ್ಯವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ಈ ವೆಲ್‌ಫೇರ್ ಸ್ಟೇಟ್‌ನ ರೂಪ

ರೇಖೆಗಳೆನು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಯಾವ ದೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಡಿವಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಇದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಹೀಗೆ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿಕೊಂಡು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೇಡಿಯೋ ಭಾಷಣವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತ್ತು, ಆಗ ಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಅದರ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಇಂಥ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯ ಬೋರ್ಡಿನ ಉದ್ಘಾಟನೆಯನ್ನು 1954ನೆಯ ನವೆಂಬರ್ 11ನೆಯ ತಾರೀಖಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಡಾ|| ಬಾಬು ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್ ರವರು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ನಡೆ ನಡೆಸಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಈಗ ಶ್ರೀಮತಿ ಎಂ. ಆರ್. ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನವರನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆ ಹಳೆ ಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಅನ್ನತಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳು ಯಾವುವು ನಮಗೆ ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ದೇಶದ ಛೇದಕತ್ವಂಥ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗ ಇದರ ಪೂರ್ಣ ಫಲವನ್ನು ಮತ್ತು ಇದರ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತವೂ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ತಾವು ಈ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮತ್ತು ಬುಲ್‌ಡೋಜರುಗಳಿಗಾಗಿ 9 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾನು ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಾರಿಂಗ್‌ಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ ರಸ್ತೆ ಎಂಬತ್ತಕ್ಕವರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದಂಥ ಆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಇಲ್ಲಿಗೆ 4-5 ತಿಂಗಳಿಂದ ಅವರಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ ದಿನಕ್ಕೆ ಅದು 1-2 ಘಂಟೆಗಳೂ ಕೂಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಲುಕ್ಕಾನಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಅವರು ಕೇವಲ ಕೂಲಿ ಆಳುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಎಷ್ಟೇ ಕೆಲಸ ಅವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಏನೋ ಒಂದು ಆಸೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋದ ಈ ಟ್ರಾಕ್ಟರಿನಿಂದ ತುಂಬಾ ಲುಕ್ಕಾನಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಆ ಪಾಟಿಯು ಬಂದು ಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಸಾಯ ಸಚಿವರ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಿವೇದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಆ ಪಾಟಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಅಂಶ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು 1953ನೆಯ ಅಡಿಬರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ 32 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ನಷ್ಟವಾಗಿರುವುದಾಗಿ ಆ ವರದಿಯಲ್ಲೇ ನೋಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯಥಾ ನಷ್ಟವಾಗುವಂಥ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಗಮನಕೊಡಬಾರದು. ರೈತರಿಗೆ ಇಂಥ ಮಿಷನರಿಗಳಿಂದ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಯೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕೇ ತಿವಾಯಿ ಹಾಗೆ ಅನ್ಯಥಾ ಪಾರ್ಷ್ವಗಳಿಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇತ್ತರಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸವೂ ಸಾಗದೆ, ಅತ್ತ ಕೇವಲ 3-4 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಬದುಕಿಗೆ ಅವರು ವಿಶೇಷ ಹಣವನ್ನೇ ಖರ್ಚುಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಇಂಥದಕ್ಕೆ ತಾವು ಮುಖ್ಯ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡದೆ ವಿವೇಕದಿಂದ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಇದ್ದರೆ ಮಾಡ

ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri Mulka GOVINDA REDDY (Chitaldrug).—Mr. Speaker, Sir, at the out-set I would like to take very strong objection to the way in which the members of this Legislature have been treated. The privileges, the rights have been curtailed by the Government with regard to the constitutional amendments. Under the Constitution, any amendment of the Constitution shall take place according to the procedure prescribed here. Article 368:

“An amendment of this Constitution may be initiated only by the introduction of a Bill for the purpose in either House of Parliament, and when the Bill is passed in each House by a majority of the total membership of that House and by a majority of not less than two-thirds of the members of that House present and voting, it shall be presented to the President for his assent and upon such assent being given to the Bill, the Constitution shall stand amended in accordance with the terms of the Bill.

“Provided that if such amendment seeks to make any change in. . . . .

the amendment shall also require to be ratified by the Legislatures of not less than one-half of the States specified in Parts A and B of the First Schedule by resolutions to that effect passed by these Legislatures before the Bill making provision for such amendment is presented to the President for assent.”

The Chief Minister has admitted on the 11th or 12th of October, the Central Government sent an intimation to the Government of Mysore that the Constitution (Third Amendment) Bill was being discussed and passed by the Parliament and that it should be discussed by the State Legislatures. The Council as well as the Legislative Assembly were in session for ten days afterwards and the extracts and the

complete proceedings on that Constitution (Third Amendment) Bill were sent to the Government of Mysore on the 24th of October. This amendment was necessary as it would expire on the 26th of January 1955. There was plenty of time for the Government of Mysore to convene a session of this Assembly and take the opinion of the members of this Assembly on that Constitution (Third Amendment) Bill. In spite of long time having been allowed to the Government of Mysore, they did not care to convene an emergent session of this Assembly and take the opinion of the members of this Assembly and I also fail to understand why the President gave his assent to this Bill when the procedure as laid down in Article 368 was not followed. I therefore urge that the Government should never give room for such lapses and the privileges of the members of this House should not be curtailed.

There is a great deal of talk regarding the economic objective of the Congress Governments.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Not mere talk; it is deed.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—From the Co-operative they came to Welfare State. From Welfare State they have come to Socialistic Pattern of Society.

Sri Kadidal MANJAPPA (Minister for Revenue Public Works).—Which you are afraid of.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—I am not afraid. Pandit Nehru while moving this resolution at the Avadi Congress, stated:

“Planning should take place with a view to the establishment of a socialistic pattern of society where the principal means of production are under social ownership or control, production is progressively speeded up and there is equitable distribution of the national wealth.”

As regards this I have no quarrel. I welcome this. But Maulana Azad stated in the Subjects Committee that it is only a reiteration of the stand that was already taken by the Congress. This is only an election slogan.

Sri Kadidal MANJAPPA.—From which book you are reading?

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—This is 'Janata' published in Bombay. Why was this sudden urge for Pandit Nehru or for the Congress to make a departure in their statements of policy? I understand and anyone can easily infer that it was because he returned from China where he saw so much of progress in that country. He thought that if he were to proceed in the old rut, it might not be possible to take the country to the cherished goal. So we have got to change our tactics and policy. It is only after seeing the progress in China he thought that it was necessary to give a new orientation to their policy and that this socialistic pattern of society would be helpful in moulding the country. Yesterday, in a very simple way Sri Imam explained what socialism is. (*Laughter*). I am not going into the theories and thesis; it will take at least two days for me to explain. (*Laughter*). He has explained in a simple way so that it can be understood by the common man in the street. So also Bernard Shaw has explained in that way. I would like to read what Bernard Shaw has said in "The Intelligent Woman's Guide to Socialism and Capitalism". Bernard Shaw with his characteristic pragmatism, boiled down socialism to economic equality. He has said in that book:

"The only satisfactory plan is to give everybody an equal share, no matter what sort of a person she is or how old she is, or what sort of work she does, or what her father was. Socialism faces Caesars and Soviets, Presidents and patriarchs, British Cabinets and Italian Dictators or Popes, patrician oligarchs and plebeian demagogues, with its unshaken demonstration that they cannot have a stable and prosperous State without equality of income. They may plead that such equality is ridiculous. That will not save them from the consequences of inequality."

Therefore, economic equality is the criterion. The State Governments or

the Central Government after the dawn of independence, have done nothing to bring down the inequality or to see that the economic equality is achieved. The following table reveals the income distribution. I will read it out:

Range of income		Per cent of population	Per cent of National Income
Rs.	Rs.		
3,000 to	4,999	0.86	2.05
5,000 to	9,999	0.37	2.00
10,000 to	14,999	0.13	1.18
15,000 to	24,999	0.08	1.25
25,000 to	49,999	0.05	1.5
50,000 to	99,999	0.016	0.94
100,000 and above		0.008	1.25

It will be evident that 35 per cent of the population receives 6.25 per cent of the national income.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is spending his time in reading out such matters.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Regarding the industrial concerns and managements that are vested in some of the managing agents, 503 important industrial concerns are managed by 3,728 Directors. This does not mean there are 3,728 individual Directors. Only 1,013 hold the 3,728 Directorships. Again, of these, 800 Directorships are held by 20 persons who really rule India. (Asoka Mehta's "Who Owns India?")

Mr. SPEAKER.—It will not help our Budget discussion now. You have touched on the point. Leave it at that.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—A Director of a Bank draws Rs. 5,000; an I.C.S. Secretary Rs. 3,000 to 4,000. An I.A.S. Officer draws Rs. 1,800 to Rs. 2,500. The ratio of disparity works out to be roughly 1 : 8,000 in India. It is about 1 : 80 in Russia and 1 : 7 in Socialist Israel. Yesterday, Sir, some people were telling that the National Income, i.e., income per capita, has increased. I would like to give you some information that has been furnished in one of his books by Dr. V. K. R. V. Rao.

Mr. SPEAKER.—Does it refer to the national income of Mysore State?

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—It applies to Mysore State also.

“Dr. V. K. R. V. Rao, in a recent article in the annual number of CAPITAL compared the findings of a national income survey he had conducted for 1931-32. . .”

It should be noted, Sir, that 1930-31 was a world depression year.

“..... with the results of the National Income Committee's inquiry for 1950-51. The most important conclusion that Dr. Rao had drawn from it was that during the two decades, between 1931-32 and 1950-51, the per capita annual national income had practically remained constant in real terms. While it was estimated to be Rs. 62 in 1931-32, the figure for 1950-51 was Rs. 265, an increase of about 327 per cent in money terms. If the increase in price level during the period was taken into consideration, it would come down to Rs. 64.2 at constant prices.

“Dr. Rao further showed that contrary to the popular impression, the average wage per factory worker in 1950-51 was less than that in 1931-32 in terms of constant prices, the increase in the money wage being 270 per cent as against a rise in prices of 310 per cent.”

Therefore, Dr. Rao says that there has been a shift in favour of the higher income groups among the agricultural classes also.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member has already taken 15 minutes.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—So, the Congress Government have not done anything to bring down the inequality and disparity of incomes. Mr. Deshmukh, while presenting the Central Budget to the Parliament, has imposed a heap of taxes which we have got to bear. Sri Lal Bahadur Shastri, the Railway Minister has also imposed taxes by way of increased railway charges on passengers travelling more than 150 miles.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—These are Central subjects and I do not know whether he is in order in making a speech on subjects which are in the purview of the Centre.

Sri J. MOHAMED IMAM.—We are ventilating our grievances because of the taxes imposed by the Centre.

Mr. SPEAKER.—You have your representatives in the Parliament and the Council of States. They will ventilate the grievances. I have no objection to your ventilating grievances on the levy of taxes, but we should consider whether it will not be a waste of the time of this House.

Sri J. MOHAMED IMAM.—What the cumulative effect will be on account of the taxes imposed is being further amplified by the member.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member will please confine himself to the Budget. He has already taken sufficient time. I will allow him five more minutes only.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—We have to pay more for our sugar; we have to pay more for our cloth. Further, there is another feature which has been lost sight of by some of the members. It is regarding the income-tax levy. Even the unmarried persons are going to be taxed on an income of one thousand rupees they will be getting. This is going to be levied.

A Member.—(On bachelors).

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Not only on bachelors, but on middle class people. If they are rich bachelors, it does not matter. But the pity is that the poor and middle class people are going to be affected for the increase in railway fares for the first 150 miles.

Mr. SPEAKER.—May I bring to the notice of the Hon'ble Member that there is some force in the point raised by the Leader of the House? Our scope of discussion is limited only to the omissions and commissions of our Government and also of the administration within the control of our Government. Therefore, I can only allow Hon'ble Members to make a passing remark on this subject.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—The Mysore Government propose to levy

(SRI MULKA GOVINDA REDDY.)
 agricultural income-tax on plantations and certain lucrative commercial crops on a sliding scale with suitable exemption limits. When the prices of the agricultural commodities are falling, when State Governments and Central Government are actively considering the question of price support—I understand that the Madhya Pradesh Government has already made arrangements for buying up Jawar and other things—I cannot understand how the Government of Mysore could think of levying taxes on certain lucrative commercial crops on a sliding scale with suitable exemption limits. I would like to show to the House to what extent the prices of agricultural commodities and commercial crops have fallen down.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—I cannot understand his theory. We are not taxing the agriculturists as such, but only their income. If they get sufficient income, they will have to otherwise pay; they do not pay.

Mr. SPEAKER.—At any rate it is not opposed to the policy of Socialism.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Cotton which was being sold at Rs. 11 per maund has come down to Rs. 6 per maund, falling by 45 per cent.

Groundnut from Rs. 6 to Rs. 3—has fallen by 50 per cent.

Chillies from Rs. 30 to Rs. 15—has fallen by 50 per cent.

Jaggery from Rs. 4-8-0 to Rs. 2-8-0—has fallen by 45 per cent.

Cotton seeds from 7 seers per rupee to 16 seers per rupee—has fallen down by 60 per cent.

Jawar from Rs. 28 to Rs. 18—has fallen by 40 per cent.

White jawar from Rs. 38 to Rs. 28—has fallen by 45 per cent.

Ragi from Rs. 35 per palla to Rs. 17—has fallen by 50 per cent.

Navane from Rs. 25 per palla to Rs. 14—has fallen by 48 per cent.

Paddy from Rs. 25-28 per palla to Rs. 15-20—has fallen by 40 per cent.

Wheat from Rs. 60 to Rs. 30—has fallen by 50 per cent.

Horsegram from Rs. 30 to Rs. 20—has fallen by 33 per cent.

Bengalgram from more than Rs. 50—to 25—has fallen by 50 per cent.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—This is just like AIR's announcement of prices.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—I have announced this so that you can gauge the fall in agricultural prices and how much it is going to affect the ryot whom our Government are seriously considering to help from his present predicament.

On page 2, the Finance Minister has stated: "We had the privilege of the visit of Marshal Tito, President of Yugoslavia." We welcomed Marshal Tito's visit. But, unfortunately, members of this Legislature were not given an opportunity to meet Marshal Tito. It is a lapse on the part of the Government. They should not resort to it again.

Regarding efficiency in administration, Sri Pattabhiraman has touched that point yesterday that there is a fall in efficiency of administration. . . .

Sri K. HANUMANTHAIYA.—No, no. He did not say that.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—There is a fall in efficiency in administration. I would earnestly urge for decentralisation of powers. Too much concentration of power will not be for the Government to function efficiently and will not help the ryot who is in need of speedy remedy.

Regarding land distribution, Sir, Sri Pattabhiraman has very rightly pointed out that it is better that land grant is distributed on the spot itself. It will avoid litigation and trouble to the ryot, i.e., the land that is available with the Government is distributed to the landless. Whatever is available, it is better that it is done on the spot and appeals avoided.

Regarding Education, on 30th January, a new scheme has been introduced. I want to point out that some of the students whose mother-tongue is not Kannada are forced to learn through Kannada as the medium of instruction in the high schools. This is really unthinkable. Students whose mother tongue is Telugu or Urdu should not be compelled to learn through Kannada as the medium of

instruction. This is nothing but language imperialism. I would urge upon Government to allow telugu students to learn through Telugu as the medium of instruction. Regarding Public Works . . . .

Mr. SPEAKER.—Hon'ble Member may refer to the subjects he has not covered while speaking on Demands.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Regarding Public Works, moneys that are allotted to this Department, the way in which those moneys are spent is really a scandal. Money is not spent throughout the year. Money is spent in January, February and March. Bills are rushed through and works are rushed through so much so that there is much leakage in this Department. In 1953 October, two tanks at Chita drug, Sangenahalli and Thuppadahalli tanks were breached. A Committee was appointed by the Government rightly under the Chairmanship of Sri L. Siddappa who is a member of the Opposition Party.

Mr. SPEAKER.—It goes to the credit of the Government.

Sri J. MOHAMED IMAM.—He said rightly.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Whenever an allegation is made, whenever a charge is made, it is but right that the Government should appoint a Committee under the Chairmanship of an Opposition member. That is why I said rightly. They have submitted a note, i.e., Sri L. Siddappa, and Sri H. R. Guruv Reddy. Why I am bringing this to the notice of this august House is—they have pointed out that certain action is necessary to be taken against the persons who were responsible for the defects of anecuts. So far we have not heard from the Government what action they have taken. This is how the note reads:

“It is clear from the conclusions reached by us that in the case of both the tanks the work from start to finish has not been done according to specifications. This leads us to an inference that the Engineer Officers who were entrusted with the task of executing these two important new works

have, either, as is alleged by the residents of some of the villages surrounding Sangenahalli tank, been corrupt and have allowed higher rates for manifestly inferior work with a view to share the profits or they have been grossly negligent in their duties, thus causing great loss to the State Exchequer.

“The land-owners below these two tanks have also suffered great loss owing to sudden onrush of water. Crops on their lands have been washed away, top soil on cultivated lands has been eroded making the lands unfit for cultivation for one or two years to come and in some instances a lot of silt has been deposited in irregular shapes. We were also told that many irrigation wells have been silted up. We have not assessed the damage caused to the land-owners due to the loss of crops, and damage done to the lands and kapila wells as it was outside the scope of our enquiry and also as the local Revenue Authorities have made an assessment of the same. When we were in Jagalur the Amildar showed us a copy of the damage report he has made to the higher authorities and it looked to us to give a fair estimate of the damages caused to the land-owners.

“Whether the Engineer Officers allowed this bad work out of corrupt motives or due to indifference or negligence in the discharge of their duties we are of opinion they are equally guilty and they should not be allowed to go unpunished. We leave it to Government to cause such further enquiry as they deem fit to apportion the guilt among the several officers and officials who were responsible for the preparation of the projects, for checking the same and for executing the works connected therewith as we see that so many officers are connected with them. In addition to any disciplinary action that may be taken against them, the officers responsible have

(SRI MULKA GOVINDA REDDY.)

to be made to pay at least a token amount out of the loss that Government will have to incur to make good the damages. Our proposals for punishment and for recovery of the losses may seem very drastic."

What they have stated here applied equally to other works that the Government have undertaken under the Public Works Department.

Mr. SPEAKER.—You have taken more than 25 minutes.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Yes. Regarding Road Transport, we have all along welcomed the Road Transport to be nationalised. It is good that they have taken up some routes. We want the Government to take up some more routes. The profit that has been shown was acclaimed to be due to efficient management and reduction in operational costs. There was plenty of overloading in these Government buses. I do not know why under the law of the land, the Government buses should be treated on a separate footing apart from private operators? On the other hand, I understand the Chief Minister awarded a medal to one of the drivers and the conductors of a bus which was plying from Bangalore to Hassan for having brought Rs. 720 per trip. The maximum capacity of a bus would be about 40 and if the rate is Rs. 5 per trip and Rs. 10 up and down, it will be Rs. 400. I cannot understand how the Chief Minister presiding over a function gave rewards for such breaking of law. On the other hand, they should have been punished.

Lastly, this is very interesting. Our Ministers go about parading, opening bazaars, opening mutton shops and opening tea stalls: . . .

Sri Kadidal MANJAPPA.—No mutton shop was ever opened by any Minister.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—I tell you that a mutton shop was opened by Sri T. Mariappa when he was the Home Minister. When emergent situation arises in Mysore State, these Ministers will not have time to meet the concerned persons. When the

Electric strike in Mysore State could have been avoided, these Ministers refused to meet the representatives of the Labour Union, especially, I am referring to the Minister for Electricity. He refused to meet the President of the Electricity Employees Union. If he had met them, I am sure, the differences could have been thrashed out and the strike could have been easily averted. It was because of the intransigence of the Government and because of their persistence not to meet the concerned persons that this Electric strike took place. It was not on very fundamental differences, but, because the Chief Minister and some of the Ministers paraded that the electrical employees wanted more amenities and their demands were unreasonable, that the strike took place. The Government, the Conciliation Officer before whom conciliation proceedings took place, were prepared to concede and they did concede certain demands, but the hitch came because the Government wanted to insert 18 months, clause wherein they demanded that the employees should not make any fresh demands during the period of 18 months. According to the Industrial Disputes Act, only 6 months could be demanded and it was the right of any industrial concern to demand that period. So, because of this insertion at a later stage by Government, the electric strike took place. The Hon'ble the Chief Minister was not prepared to discuss this matter with the Members of this Legislature, that is, myself and Sri Gopala Gowda. We wanted to avert the strike but the Chief Minister was not prepared to discuss this matter with us. On the other hand, he could afford time to attend tea parties and dinner parties; if he was prepared to attend a tea party organised by a barman, it is really ridiculous and shameful that such a thing should happen, Sir and I only warn that our Ministers should be careful.

Sri Kadidal MANJAPPA.—I want to know who is that barman?

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—He attended a Tea Party arranged in Ambassador Hotel.

Sri Kadidal MANJAPPA.—Arranged by whom?

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—By the proprietor of that Hotel. Barman means one who sells liquor.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member should close his speech.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—This state of affairs should not continue. Our Ministers should know where to accept, from whom to accept such addresses or dinners or tea parties.

Sri J. MOHAMED IMAM.—When are we dispersing?

Mr. SPEAKER.—There are so many Hon'ble Members willing to speak. I think we can continue till 6 o'clock.

Sri G. SHIVAPPA.—There is the Congress Exhibition.

Mr. SPEAKER.—I leave it to the House to consider which is more important. So, we shall sit up to 6 o'clock.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ (ಹೊಳಲ್ಕೆರೆ—ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—1955-56ನೇ ಆಯವ್ಯಯದ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಶ್ರೀಮಾಣ ಮುಲ್ಕಾ ಗೋವಿಂದರಡ್ಡಿಯವರಿಗೆ "Shame" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಮತ್ತು ವಿರೋಧಿಸುವುದೇ ಒಂದು ಚಾಳಿ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—Without fear or favour, we want to say what we wish to say.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ.—ಅದಕ್ಕೇ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದುದು. ಎದರುಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ಹೇಳುವುದು ಒಂದೇದಾಟ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಶ್ರೀಮಾಣ ಜಿ. ಶಿವಪ್ಪನವರು Family planning ವಿಷಯ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಮಾತನ್ನೂ ಅವರ ಪಾದದ ಸರಣಿಯನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ನನಗೆ ಶ್ರೀಮಾಣ ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರ ಭಾಷಣ ನೆನಪು ಆಯಿತು. ಅವರು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಘಟಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾ "ಚೈನಾ ಈ ದಿವಸ ದೊಡ್ಡ ಜನಶಕ್ತಿ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇಲ್ಲಿರುವ ಜನಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. "Man plus electricity is equal to democracy in India" ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇದು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇದೆ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಾ

ಪ್ರಪ್ರಥಮವಾಗಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವರು ನಾವು. ಅಂತಹುದ ರಲ್ಲಿ ನಾವು population ಜಾಪಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಶಂಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಶ್ರೀ ಶಿವಪ್ಪನವರಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾಣ ಮ್ಯಾನ್ಸರನ್ದಾಸರವರು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು Irrigationಗೋಸ್ಕರ ಏತಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರು. ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಂಶ ತರುತ್ತೇನೆ. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಸಂಚ ಮುಂದುವರಿದರೂ ಸಹ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗಾಗಿ, Scientists ಗಳಿಗಾಗಿ, ದವಸವನ್ನೂ, ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನೂ ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ವಿಧಾನವು ಇದುವರೆಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಮೂಲವನ್ನುಗಳಿಂದ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಇರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸಸ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಸಸ್ಯಗಳಿಗೆ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಶಕ್ತಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ನಾಲ್ಕು ಅಂಗುಲ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ electricityಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೂ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಈ ದಿವಸ ಇರುವುದು ಗಿಡ ಸಸ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಆಧಾರ ಭೂತವನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಳೆಯ ನೀರನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕಂಥ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ನೀರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿರೂ ಸಹ ಅದು ಕಮ್ಮಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ನಾನು ಮರಾಮತ್ ಇಲಾಖೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತನ್ನು ಆಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅದರ ಮೇಲೆ ಏತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆತ?

ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ.—ಮರಾಮತ್ತು ಇಲಾಖೆ ಮರಾ ಮತ್ತು ಇಲಾಖೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳು ಎಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ, ಎಲ್ಲೆಗೆ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. There must be some man interested and he must follow the paper. Them only the paper will move from table to office. Otherwise we do not know what happens to those papers.

ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ 1946ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾಣ ಎಂ. ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು Minister ಆಗಿದ್ದಾಗ ಕೆಂಪೂರು ಒಂದು ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಳ ಇದೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀರು ಅಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ಏರಿಹಾಕಿದರೆ ಕೆರೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು 1946ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಹಣಗಿದ್ದಾಯಿತು. ನಾವು papers follow ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ interested person ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಆಗಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತು ದೇವರದೆಯಿಂದ ಈ ವರುಷದ Budget ನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾಲಿಗೆ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಖರ್ಚುಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, Administrative

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ.)

sanction, technical sanction ಎಂದು ಏನೇನು ಇವೆಯೇ; ಇವು ಆಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಏನೇನು ಆಗುತ್ತದೋ ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಮುರಾಮತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಬಗ್ಗೆ, ತಾವು, ಯಾವ interested party ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೂ ಸಹ, ಪ್ರತಿದಿವಸವೂ ಸರ್ವೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳು ಬೇಗಬೇಗ ಅಫೀಸಿನಿಂದ ಅಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇರಾಬಾ ಮೊಟ್ಟೇನರುಗಳು ಬಂದಂತವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸುಮಾರು 10 ವರು ಪುಳಾದರೂ ಈ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ಮೇಲೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ವೇತನ ಉತ್ತಮವಿಷ್ಟು ಕಮಿಯಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಮೊಟ್ಟೇನರುಗಳು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದ ಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ತಾವು ಇನ್ನಾದರೂ ಈ ಇರಾಬಾ ಮೊಟ್ಟೇನರುಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತೀರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಅಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ ಬಂದು ಮಾತನ್ನು ನಾನು ಪುನಃ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಪುನರುಕ್ತಿಯಾದರೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಗಿರತಕ್ಕೆ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ನ್ಯಾಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಒಂದು ಎಕರೆಯ ವಿಷಯದ ಲ್ಯಾಂಗು, ಒಂದು ಗುಂಟೆಯ ವಿಷಯದ ಲ್ಯಾಂಗು ಒಂದು ಅಪೀಲುಕೂಡ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಜಮೀನಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಯೇ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ನಂಬಂಧ ಪಟ್ಟವರನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ dispose ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ:—ಅಪೀಲಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ:—ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದೂ ಅಪೀಲಿ ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಷ್ಟೆ. ಈಗಿರತಕ್ಕೆ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅಪೀಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಅವಕಾಶವಿದೆ; ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದೇನು ಗ್ರಹಚಾರವೋ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಡಿಪ್ಟಿಸ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನವರಿಂದ ವರಖಾಸ್ ಅರ್ಜಿಗಳು ಬಂದಿತು ಎಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕ queryಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಪೀಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಡಿಪ್ಟಿಸ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಈ ವರಖಾಸ್ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಮುದ್ದಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ಯಾವ ಅಪೀಲಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಬಾಗ್ರತೆ ಜಮೀನು ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ಮುಂಡೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ Communal Schools ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳ ಸಲಗಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದು ಇವೆ. ಅವನ್ನು ಬಂಧಿತವಾಗಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಆಗಿನ special

schools ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಮಾಡಿ ಕೋಮುಪಾರು ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತುಂಬುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ವಜಾಮಾಡಿ ಜನರೂ ಸ್ಕೂಲುಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, 1952-53ನೆಯ ಇಸವಿಯಿಂದಲೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. 7-8 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಬಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನ ಮೊತ್ತಮಾತ್ರ constant ಆಗಿದೆ. ಒಂದು ಬಿಲ್ಡ್‌ಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಬಾಸ್ತಿಯಾಡಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ, 9,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಡೀ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ girls' scholarship ಗೆಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇತರ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳು ಏನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿವೆಯೋ ಕಾಣೆ, ಈ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಏಕಭಾಗ ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಕೋಲಾರಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಾರಿ ಚಿತ್ರದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್ ದೊರೆತಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದು equitable ಆಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಹಿಂದೆ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳು ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ abandon ಆಗಿ, ಅವು ಈಗ State forestಗೆ ಸೇರಿವೆ. ಆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನ ಬಾವಿಗಳೂ ಇವೆ; ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಜಮೀನುಗಳೂ ಇವೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಜಮೀನುಗಳು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು restore ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಕಾರೋನಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಸಹಳ್ಳಿ ಡಿಪ್ಟಿಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಕಾರೋನಿಯು ಉದಾಹರಣೆಯು ಅನುಕರಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಸುಮಾರು 240 ಎಕರೆಗಳಿರತಕ್ಕ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 43 ಸಂಸಾರಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಒಂದು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಯನ್ನು ತೆರೆದರು. ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 900 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ವರ್ಷವೇ 10,998 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಳೆಯಾಯಿತು. ಮಾರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಫಸಲು 21,491 ರೂಪಾಯಿನಷ್ಟು ಮೂರನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 32,392 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಏರಿತು. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭೇಟಿ ಇತ್ತಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಭತ್ತದ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು! ಇಂಥ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಾರೋನಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಅವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಹಾಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರತಕ್ಕ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಡಿಪ್ಟಿಸ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಸಮಿತಿಯವರು ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ರೆನೊವೇ ಕಮಿಷನರವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಕಾರೋನಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸ್ಥಳಗಳಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಇಂಥಾ ಕಾರೋನಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗದವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೆಲಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವುದು ಈ ಸಮಿತಿಯ ಉದ್ದೇಶ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಗಾವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗದವರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ವಿಚಾರ. ಈ

ಹಾಸ್ಯಾಂಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ 25 ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ನಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಮಾಂಡಿಂಗ್ ಆಫೀಸರುಗಳು ಸೇರಿರುವುದು ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. At least in the student community we can very well bring out this touchability among the students. I think I am sure it is the sure way of removing untouchability. ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕಂಥ Communal Hostel ಗಳಲ್ಲರೂ, ಅದು ಯಾವ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಸೇರಿ ಹೋಗಿ ಆ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೆಲವರನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಪರಮ್‌ನ ಮೇರೆಮೇರೆ ಹಾಸ್ಯಾಂಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ, ಅದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇರಿಕಾ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗವರ್ನರ್‌ನ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ರಿಪೋರ್ಟಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. Graduation and seniority list of officials ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. "During the examination of Registers and records of Unit Officers, it was found in some unit graduation list of officials had not been properly maintained and in some other cases gradation lists have not been opened; and even if they were opened they were not kept up-to-date. The Commission emphasises the importance of this material for determining the seniority of officials for promotions from one grade to the next in the order of seniority. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಹು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಏಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಾ ಪಾಲಿಸಿ ಮೊಟ್ಟೆಸರುಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಸರ್ಕ್ಯೂಲರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವುದೇ ಗ್ರೇಡಿನಲ್ಲಿ ನಿಲಿಯಾಂಟಿ ಕೊಡುವಾಗ ಯಾವರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಫೈಡ್ಯೂಲಿನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಫೈಡ್ಯೂಲಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಮೊಟ್ಟೆಸರುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ಇಲಾಖಾ ಮೊಟ್ಟೆಸರುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಭೀತಿಯಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾವು ಸಾಧಿಸುವುದಿರುವ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಲಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಗಾ ಇಟ್ಟು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೀತಿ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಯು ನೀತಿ, ಉದಾಹರಣೆ ನೀತಿ ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮುಖ್ಯ

ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು, ನಮ್ಮ ನೌಕರರಿಗೆ ತುಂಬಾ ability ಇದೆ ಎಂದು. ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. Ability ಮತ್ತು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದು ಅವರ ಗುಣವಾಗಿದ್ದರೂ, ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಗೊಳಿಸುವಂತಿರಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಪ್ರೋಮೋಷನ್ ಕೊಡುವುದನ್ನೇ ಆಗಲಿ, increment ಕೊಡುವುದನ್ನೇ ಆಗಲಿ, it must not be left to one's whims and fancies. Government should at least follow some principle while giving extension or reappointment to any officer. It is doubtful for me to say whether they have followed this procedure; I do not know from which date they are following it. But they say one thing and do practically another thing.

Sri Kadidal MANJAPPA.—I want to know the instances where the Government have followed different principles in regard to promotions?

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಮಗ್ಗುಪ್ಪ.—ಈದಿನ ನಾನು ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದು. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿಯನ್ನು ತಾವೇ ನೋಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್.—ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ explanation ಕೊಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಮಗ್ಗುಪ್ಪ.—ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಹೊಸ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಪಂಗಡವರೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗ ಮೊನ್ನೆತಾನೆ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರ ಕಮಿಷನ್ನಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಕಾಕಾ ಕಾಳೇರಕರ್‌ರವರು ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೋಡನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಅದರಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರ ಭಾಷಣದ ತರ್ಜುಮೆಯನ್ನು ಈ ಸಾರಿಯ ಗ್ರಾಮಾಭ್ಯುದಯ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಅಪ್ಪಣಿಕೆಯು ಅದರಲ್ಲಿನ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒದಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

5-30 P.M.

ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ "ಈ ಬಹು ಜನರನ್ನು ಈಗ ಹೈಯರ್‌ದಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಒಡೆಯರು. ಅವರನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡೋಣ; ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾದಷ್ಟು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೊಂದು ತರಬೇತುಕೊಡೋಣ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅವರ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಭವಿಷ್ಯ ಅಡಗಿದೆ."

ಅಕ್ಕರನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನೇರಿದಾಗ ಸಣ್ಣವನಾಗಿಯೂ, ಅನುಭವಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನು. ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸಲು ತನ್ನ ಒಬ್ಬ ಸಚಿವನಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮತ್ತು ಆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಬಾಳ ಬಾಳಾ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟನು ಆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಹಾಗೂ ಆದರದ ಧ್ವನಿಯಿರಲಿ

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ದುಗ್ಗಪ್ಪ)

ಅಡಗಿದ್ದು. ಖಾಖ ಬಾಬಾ ಅಕ್ಬರನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ರಾಜವನ್ನು ರಾಜನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ದೈವನಿಷ್ಠೆಗಳಿಂದ ಆಳಿದನು. ಆದರೆ ಖಾಖ ಬಾಬಾ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅಕ್ಬರನು ಕಂಡು ಕೊಂಡಾಗ ಮೌನದಿಂದ ಮೆಕ್ಕಾಕ್ಕೆ ಯಾತ್ರೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಕಾಲವೆಂದು ಎಂದು ಖಾಖ ಬಾಬಾ ನಿಗೆ ನೊಚ್ಚಿಸಿದನು. ಅಂದರೆ ಅಕ್ಬರ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಮುಸ್ಸನಾದನೆಂದು ಇದರಿಂದ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಖಾಖ ಬಾಬಾಗಳು ಎಂದರೆ ಮಹಾ ಜನರು ಬಹುಜನರಿಂದ ಇದೇ ರೀತಿಯ ನೊಚ್ಚನೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲೇ ಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ನವನಾಯಕತ್ವ ಏರ್ಪಾಡು ಆಗುತ್ತದೆ ಅನ್ನುವುದೇ ಅದರ ಅರ್ಥ. ಅಧಿಕಾರವು ತೀವ್ರದಲ್ಲೇ ಕೈಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು. ಬಹುಜನರ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಪಡೆದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಮಹಾಜನರು ತಮ್ಮ ಮೇಲುತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ನಿರ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಈ ಮೂಲಕ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಚಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್ (ಬೆಂಗಳೂರು ದಕ್ಷಿಣ—ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ 1955-56ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯದ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರಾದ ದಂಧ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು 1946-47ನೆಯ ಸಾಲಿನಿಂದಲೂ ಕೆಲವು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಕಟ್ಟುಬಾಗಿ ಟೀಕಿಸುತ್ತ ಅನೇಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಮತ್ತು ಅವರು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿವರಣೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಸಹಜವಾದುವುಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆಂದು ನಾನಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇದೇ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಸಹ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಭಾರತವು ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ವಾದಂಥ ರಾಜ್ಯ. ಈ ದಿವಸ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಗೂ ತನ್ನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಅವರು ಚುನಾವಣೆಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಉಮೇದುದಾರರುಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸತಕ್ಕಂತೆ ದಿನಗಳಿವು. ಈ ದಿವಸ ಹಾಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರು ನಮಗೆಲ್ಲ ಅವರ ಒಬ್ಬನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥ ಜನರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಒಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವೆರ್‌ಫೆಲ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದರ ಅರ್ಥವಾದರೂ ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರೆಗೆ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬದಲಾವಣೆ

ಯಾಗತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ ಮತ್ತು ಇದು ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಆದುದರಿಂದ ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಸ್ತಿಪಂಜರವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಈ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲ. ನಾನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರೂ ಸಹ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ 1952-53ರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಬಾಬು ಕಡಮೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಖೋತಾ ಆಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಆ ವರ್ಷ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟ 20.9 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖರ್ಚಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಆಯವ್ಯಯವೆಲ್ಲ ಕೇವಲ ಒಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇವೆನಿಸಾ ನಾವು ಈಗ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮೊಬಲಗು ಖರ್ಚಾಗಬಹುದು ಅನ್ನುವ ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಬಲಗನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟರೆ—ಅದನ್ನು ನಾವು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು ಅನ್ನತಕ್ಕಂಥ ನಿರ್ಬಂಧ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಒಂದು ವಿಧಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನಾವು ಮೊದಲು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಮೊಬಲಗಿನಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಮುಡುಪು ಮಾಡಿ ಇಡುತ್ತೇವೋ ಅದು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಅದರಿಂದ ಜನರಿಗೊಂದು ಅನುಕೂಲ ಲಭಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಅನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವಾಗ 'ನಮ್ಮನೆ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ—ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಬಿಡೋಣ' ಅನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾವ ಯಾವ ಇಲಾಖೆಗೆ ನಾವು ಈಗ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೋ. ಆ ಹಣದಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಬೇಕು, ಆ ಹಣದ ವಿನಿಯೋಗದಿಂದ ದೇಶಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಯಬಹುದೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಹಣವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸತಕ್ಕಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸರಿಯಾದ ನಿಗಾ ಇಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾದರೆ—ಆಗ ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಮೊಬಲಗಿನಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಉಳಿತಾಯವಾದರೂ ಆಗಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಕೊಂಚ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗತಕ್ಕ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೂ ಬರಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನ ಒಂದು ಅಸ್ತಿಪಂಜರ ನೋಡಿ ಲೆಕ್ಕಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲ ಇದಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ 100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖರ್ಚಿನ ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ದೇಶಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಅಂದಾಜು ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಹಣವನ್ನೊಡಗಿಸಲು ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು, ನಾವು ಏನೇನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಏನೇನನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಈಗಿನ ಒಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈಗ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ನುಪ್ರದೇನಂದರೆ—ನಿನ್ನೆಯ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೆ. ಪಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರರು ಯಾವ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದನ್ನೇ ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಅದೇ ಒಂದು ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ತೆರಿಗೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರತಕ್ಕಂಥ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ನಾವಿಗ ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕಾದಂಥ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಬರ್ಚಿಸ ಮೇರೆ 14 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಮುಂದಿನಂತೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಈಗ ಕೆಲವು ಕಮಿಷಿಯರ್ ಕ್ಯಾಪ್‌ಗಳ ಮೇರೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕುವುದು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಅದ್ವೈತ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚು ಕಂದಾಯವನ್ನು ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಾಕದೆ ಹೋದರೆ ಬರ್ಚಿಸ ಬಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಬರ್ಚಿಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ—ಆದಾಯದ ಬಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆದಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದಾಗ ಖೋತಾ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಆಗಿಯೇ ಆಗಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ 1-2 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ವರಮಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಾವು ಯಾವ ಗಮನವನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ಬರ್ಚಿಸ ಬಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಗಮನಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಇನ್ನೂ ಈ ಪ್ರಸಂಗ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾಗಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥದು ಸೂಕ್ತವಾದುದೆಂದು ನಾನಾದರೂ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಚಾರವಿದೆ. ಈಗ ಈ ಸಹಕಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಮೇರೆಗೆ—ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾಯ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕ Short-term Credits ಎಂಬೊಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ರಿಜರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದವರು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಬಹಳ ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾದಂಥ ಪದ್ಧತಿ. ಇದುದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತವಾದಂಥ ಯೋಜನೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗನುಸಾರವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸಲು ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಬಾಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಅದೇನು ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಅದನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೋ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿದರೆ ನಾನಾದರೂ ತರದವಾದಗಳನ್ನು ಹೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ, ಬೊಂಬಾಯಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಒಪ್ಪಂದಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಗಡೆಯವರಿಗೂ ಕೂಡ ಒದಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಾಗ

ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಅದನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ, ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆದಾಯಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇವರು ರೈತನ ವ್ಯವಸಾಯೋದ್ಯಮಗಳಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಅನುಕೂಲ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅದು ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬಳಕೆಗೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾದಂಥ ಒಂದು ವಸ್ತುವೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಈ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆಯಿದ್ದಾಗಲೂ ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಯಾವುದೆಂದೋ ಅದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಸರಬರಾಯಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲೂ ನಾನಾದರೂ ರೂಪವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿಗಳ ಮೂಲಕವೂ, ಖೋತಾ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಮೂಲಕವೂ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಅಷ್ಟಾಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಇನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ 'Charity begins at home' ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಕಾರ್ಯತಃ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕೆ "ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಹಕಾರ ಬೇಕು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಇವರಿಗೆ ಅಂಥ ಒಂದು ಸಹಕಾರವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ತಾವು ನಮ್ಮನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದುಳಿದ ಜನರು, ಸರ್ಕಾರ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ—ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆಯೇ, ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಹೀಗೆ ಜನರಿಗೊಂದು ಉಪಯೋಗ ಕರವಾದಂಥ ಯೋಜನೆಯಾವುದನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಚಾರವಿದೆ. ಅದು ಯಾವುದೆಂದರೆ ಈ ಜನರಲ್ ಹಾನ್ಸಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಗಳ ವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಭವನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ದಿವಸ ಈ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾನ್ಸಲುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿರುವಾಗ ಮತ್ತೇಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಈ ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯವರಿಗಾಗಿಯೇ ಒಂದುಕಡೆ ಹಾನ್ಸಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಒಂದೊಂದು ಹಾನ್ಸಲನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ಒಂದೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಈ ಹಾನ್ಸಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಎರಡು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಇದೇ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆಲ್ಲಾ 25-30 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು, ಹೀಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾನ್ಸಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಖರ್ಚು, ಹರಿಜನರಿಗೆ ಹಾನ್ಸಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲು ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ ಖರ್ಚು, ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಎರಡುಕಡೆ ಒಂದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದಹಾಗಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಖರ್ಚು ಇಮ್ಮಡಿ ಆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಆಗತಕ್ಕ ಖರ್ಚನ್ನು ಉಳಿಸಲು

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.)
ತಾವು ಈ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನೀಯಗಳಲ್ಲಿ
ಈ ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಗಳವರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲು ಸರಿ
ಯಾದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು
ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯ.—ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾಸ್ಟಲು
ಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರ...

Mr. SPEAKER.—That is not his
argument. That is your argument.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.—Lastless and
Classless ಸಮಾಜವನ್ನು ಎಂದರೆ ವರ್ಣರಹಿತ ವರ್ಗ
ರಹಿತ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಬೇಕೆಂಬ
ಉದ್ದೇಶ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ, ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ
ತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ನೀತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ
ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.
ಈ ಒಂದು ತತ್ವವನ್ನು ನುಸರಿಸುವಾಗ ಹರಿಜನರಿಗೆ
ಬೇರೆ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಯೋಜ
ನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದಾಗಲೀ ಅರಿತಿ ಹಾಸ್ಟಲು
ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದೇ ಆಗಲೀ ಇತರ ಜಾತೀಯ
ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದೇ ಆಗಲೀ
ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕವಲುಗಳೊಡ
ದಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಯಾವ ತತ್ವವನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಿ
ದ್ದೇವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡೂ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.
ಅದುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ
ಪಂಗಡದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಸೇರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ
ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಇವರಿಗೆ ಬೇರೆ
ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಖರ್ಚು
ಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆಂದು
ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸ್ಕಾಲಿ, ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಅಥವಾ ಮರಾಮತ್ತು
ಶಾಖೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೇ
ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ...

Mr. SPEAKER.—That is a spending de-
partment. Everybody has to speak on it.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.—ಯಾವುದಾದರೂ
ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ
ಪೂರ್ತಿ ಅಂದಾಜುಮಾಡಿ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ
ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸುಮಾರು ಇದು ವರ್ಷವಾದರೂ
ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕಡಿಬಾಳೆ ಮಂಜಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು
ಹೇಳಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಮಗಾರಿ ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ
ಮುಂಜೂರಾಗಿದೆ!

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.—ಆ ಯೋಜನೆ 1936
ರಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದಿತ್ತು, ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯ
ಸಚಿವರು 1954ರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಇದ
ಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.
ನಾನು ಹೇಳುವುದು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯ
ಮಾತು. ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಇಲಾಖೆ ಮಾಡ
ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಇದೆ, ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳು
ತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯ ಕೆಲಸ ಮುಂದಗಿಯಿಲ್ಲ
ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ...

ಶ್ರೀ ಕಡಿಬಾಳೆ ಮಂಜಪ್ಪ.—ಈಗ ಬಹಳ ಚುರು
ಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.—ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ
ನೆಂದರೆ, ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು
ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಾವು
ಅಂದುಕೊಂಡರೂ ನಡೆ ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಘಟನೆಗಳೂ
ಕಾಗದೆ ಪತ್ರಗಳೂ ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಾ

ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ
ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಹುರುಪಿನಿಂದಲೂ
ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೂ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಅತಿ.
ಆದರೆ ಒಂದು ಕಾಗದ ಸಬ್‌ಸರ್ವಿಸಿಯರಿಂದ ಅನಿ
ಸ್ಟೆಂಟ್ ಇಂಜಿನಿಯರ ಅಫೀಸಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ
ಸುಮಾರು ಆರು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ತ್ವರಿತವಾಗಿ
ಕೆಲಸಗಳಾದರೆ, ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿದ್ದೇ
ವೆಂಬ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ;
ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಒಪ್ಪುವಂತೆ ನಾವು ಹೇಳುವ
ದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಿಗೂ
ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಇನ್ನೂ
ನಮ್ಮ ಜನರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವರ
ಕಾರ್ಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—Hon'ble Member
has taken twenty minutes already!

Sri B. T. KEMPARAJ.—Shall I sit
down, Sir?

Mr. SPEAKER.—I request the
Hon'ble Member to close his speech.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಟಿ. ಕೆಂಪರಾಜ್.—ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ
ಜನರಿಗೆ ಏನು ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳಾಗುತ್ತವೆಯೋ
ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವುದೊಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸು
ತ್ತಾರೋ ಆ ನೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆಕೊಡ
ಬೇಕು. ಆದರೆ ಕೆಲವು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,
ವಿದ್ಯಾ ಸುಧಾರಣೆ ಎಂದು ಒಂದು ಹೊಸ ಯೋಜನೆ
ಇದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ
ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅವರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿ
ರುವ ಏದ್ಯುಚ್ಚಿತ್ತಿ ಸರಬರಾಯಿ, ರಸ್ತೆ, ರಿಪೇರಿ, ಕುಡಿ
ಯುವ ನೀರಿನ ಭಾವಿ ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸಗಳಮೇಲೆ
ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವಿರುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ, ಸರ್ಕಾರ
ದವರು ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ, ದೇಶದ
ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ, ಜನರಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವ ಹಾಗೆ
ಏನೆನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ
ಶಕ್ತಿ ಅವರಲ್ಲನೀರಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾ
ಗಿರುವುದು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲವಾದ
ಏರ್ಪಾಡು, ಅವರು ತಿರುಗಾಡಲು ಮತ್ತು ಅವರು
ಬೆಳೆಯುವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ
ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಅನುಕೂಲವಾದ ರಸ್ತೆ, ಕುಡಿಯುವ
ದಕ್ಕೆ ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಈ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ
ಮನಸ್ಸು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಈ ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್
ಇಲಾಖೆ ಜಾಗೃತಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಇನ್ನಾದರೆ
ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಏರ್ಪಾಡು
ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ
ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Now, we shall
close. Before that, I want to announce
that tomorrow we shall meet from
8-30 A.M. to 11-30 A.M. and again
from 2 to 7 P.M. Questions will be taken
up at 2.00 P.M.

*The Assembly adjourned for the day
at Fifty-five Minutes past Five of the
Clock, to meet again on Friday, the 11th
March 1955 at Thirty Minutes past
Eight of the Clock in the morning.*